

Lūgšanu nedēļas lasījumi

lesim un darīsim visus par mācekļiem!

Mācekļa dzīve un draudzes misija

Teds Vilsons (TED N. C. Wilson)

Pirms vairāk nekā 2000 gadiem augšāmceltais Kristus kalna nogāzē Galilejā tikās ar mācekļiem un simtiem citu Savu sekotāju, lai sniegtu viņiem svarīgus norādījumus, kā turpināt iesākto misiju, mantojot dvēseles Debesu valstībai. Daudziem šī palika vienīgā reize, kad viņi vaigu vaigā skatīja un klausījās savu augšāmcelto Kungu.

Mums ir sacīts: “Šis tikšanās laiku un vietu bija norādījis Kristus pats – jau pirms Savas nāves. Enģelis pie kapa atgādināja mācekļiem Viņa solījumu tikties ar viņiem Galilejā. Apsolījums vēlreiz tika atkārtots ticīgajiem, kas Lieldienu nedēļā bija sapulcējušies Jeruzalemē, un caur viņiem tas sasniedza daudzus citus, kuri vienatnē sēroja par sava Kunga nāvi. Šo tikšanos visi gaidīja ar lielu interesi.”¹

Kad mācekļi pulcējās kalna nogāzē Galilejā, Jēzus pēkšņi parādījās viņu vidū. Ar bijību viņi klausījās,

kā Viņš personīgi izteica tagad tik labi pazīstamo aicinājumu, kas ierakstīts Mateja evaņģēlijā 28:18-20: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un, redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.”

DRAUDZES MISIJAS SĀKUMS

Apmēram trīs gadus iepriekš Galilejas kalna nogāzē risinājās vēl kāds svarīgs notikums. Inspirētā autore vēsta: “Tieši divpadsmit mācekļu izraudzīšana bija pirmais solis, lai izveidotu organizētu draudzi, kurai pēc Kristus aiziešanas būtu jāturpina Viņa darbs uz zemes. Par šo izvēli Rakstos sacīts: “Un Viņš uzkāpa kalnā un aicināja pie Sevis, kurus pats gribēja, un tie nāca pie Viņa. Un Viņš iecēla divpadsmit, lai tie būtu pie Viņa un Viņš tos izsūtī-

¹ Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 818. lpp. oriģ.

tu sludināt.” (Marka 3:13,14)”²

Šiem divpadsmit mācekļiem bija privilēģija ik dienu sekot Jēzum, klausīties Viņa mācībās, redzēt Viņu darbībā, mācīties no Viņa piemēra. “Trīsarpus gadus mācekļi strādāja visu laikmetu lielākā Skolotāja vadībā. Ar personīgu saskari un sadarbību Kristus tos sagatavoja turpināt Viņa kalpošanu. Dienu no dienas tie staigāja kopā ar Viņu, sarunājās ar Viņu [..]. Viņš nelika mācekļiem darīt šo vai to, bet tikai teica: “Sekojiet man!””³

Mācekļiem bija jāiziet pasaulē kā Kristus lieciniekiem, sludinot to, ko paši redzējuši un dzirdējuši no Viņa. Viņiem bija jāamāca un jāizglīto citi, sūtot tos dalīties evaņģēlija vēstī. Un, lai to izdarītu, viņiem tika dots Svētā Gara spēks.

AICINĀJUMS VISIEM TICĪGAJIEM

Un nu – atkal kalna nogāzē – augšāmceltais Kristus deva evaņģēlija uzdevumu ne tikai tiem, kurus bija iecēlis par Savas draudzes vadītājiem⁴, bet visiem ticīgajiem visās vietās.

Aicinot vērst skatu uz debesīm, Kristus paziņoja, ka Viņa darbs uz zemes ir paveikts un ka Viņš atgriežas pie Sava Tēva debesīs.

² Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 18. lpp. oriģ.

³ Turpat, 17. lpp. oriģ.

⁴ Skatīt turpat, 17., 19. lpp. oriģ.

Apliecinot Saviem sekotājiem, ka Viņam ir “dota visa vara debesīs un virs zemes”, Viņš formulēja Savas draudzes misiju, kas izpaužas uzdevumā kristīt jaunus mācekļus Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā un mācīt tiem “turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis” (Mat. 28:20).

Nav augstāka aicinājuma kā būt Jēzus Kristus māceklim. Pavisam vienkārši sakot, katra patiesa mācekļa mērķis ir lidzināties Jēzum. “Māceklis nav augstāks par savu mācītāju; bet, kad tas ir pilnīgs, tad tas būs kā viņa mācītājs,” sacīja Jēzus kalna svētrunā (Lūkas 6:40).

Un šis aicinājums kļūt par mācekli, šī draudzes misija ir plaša – tā aptver visas tautas. Lai gan ļaužu simtiem, kas, klausoties Jēzus vārdos, sēdēja Galilejas kalna nogāzē, tas šķita neaptverami, tomēr Viņš jau Savas zemes dzīves laikā bija parādījis, ka evaņģēlijs ir paredzēts ne tikai ebrejiem. Viņš bija kalpojis samariešiem, romiešiem un citiem pagāniem, piemēram, sirofeniķietei, un grieķiem, kas ieradās Viņu uzmeklēt svētku laikā.

SVĒTS DARBS

Saņēmuši Kristus pavēli, Viņa sekotāji sāka sludināt vispirms saviem tuvākajiem – radiem, draugiem, kaimiņiem –, bet tad arī plašākai sabiedrībai. Viena no pirmajām, kas šādā ceļā pievērsās Kristum,

bija Tabita (tulkojumā: Stirna).

“Viņa bija cienīga Jēzus Kristus mācekle, un viņas dzīvi raksturoja žēlsirdība un laipnība pret nabīgiem un bēdīgajiem, kā arī dedzība patiesības lietā. Viņas nāve bija liels zaudējums: jaundzimušajai draudzei ļoti pietrūka viņas gādības.”⁵ Viņas pašai dziedībai bija tik svarīga loma agrīnās draudzes misijā, ka tad, kad viņa nomira, Dievs ar apustuļa Pētera starpniecību radīja brīnumu, atjaunojot viņu dzīvē (skat. Ap. d. 9:36-42).

Draudzei turpinot pieaugt, Kristus sekotāji sāka apzināties, cik plašs ir viņu aicinājums. To apliecinā Pāvils uzrunā atēniešiem Marsa kalnā: “Viņš licis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot, lai tie meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu nevienam no mums.” (Ap. d. 17:26,27)

Cauri gadsimtiem Dievs ir vadījis Savu draudzi, Viņa vēstij tiekot nodotai no mācekļa māceklim, dažkārt par viņu pašu dzīvības cenu. Ticīgie ir vēstījuši tālāk Dieva Vārdu, kristījuši jaunus mācekļus Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā un mācījuši dzīvot, kā Jēzus dzīvoja.

⁵ Ellen G. White, *The Spirit of Prophecy* (Battle Creek, Mich.: Seventh-day Adventist Pub. Assn., 1878), vol. 3, p. 323.

MŪSU PRIVILĒĢIJA

Cik augsta privilēģija tā ir – pildīt Lielo misijas uzdevumu un pasludināt pēdējo skaļo saucienu pasaulei, līdzdalot mūžīgo evaņģēliju, kāds tas lasāms trīs eņģeļu vēstīs Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā! Elena Vaita nepārprotami un noteikti norāda uz saistību starp Lielo misijas uzdevumu un trim eņģeļu vēstīm:

“Septītās dienas adventisti īpašā nozīmē ir sargi un gaismas nesēji pasaulē. Viņiem ir uzticēts pēdējais brīdinājums bojā ejošajai cilvēcei. Pār viņiem atmirdz brīnišķīga gaisma no Dieva Vārda. Viņiem ir dots vissvinīgākais darbs – pasludināt pirmā, otrā un trešā eņģeļa vēsti. Nav cita nozīmīgāka darba. Lai nekas nenovērsī jūsu uzmanību no tā!

Vissvinīgākās patiesības, kādas jebkad uzticētas mirstīgajiem, ir dotas mums, lai mēs tās pasludinām pasaulei. Tāds ir mūsu uzdevums. Pasaule ir jābrīdina, un Dieva ļaudīm ir jāattaisno viņiem parādītā uzticība. [..]

Mums jāklūst par iesvētītiem kanāliem, caur kuriem debesu dzīvība plūst pie citiem. Svētajam Garam ir jāiedzīvina un jāiesaista šai darbā visa draudze, attīrot un nostiprinot sirdis. Tiem, kas kristībā ir miruši līdz ar Kristu, ir jāceļas jaunai dzīvei, rādot, kā dzīvoja Kristus. Mums ir uzticēts svēts uzdevums [..]. Mūsu aicinājums ir

darīt zināmu pestīšanas evaņģēliju. Jums jābūt pilnīgiem, kā Kristus ir pilnīgs, – tas būs jūsu spēks!”⁶

PAR MĀCEKĻIEM NEKĻŪST VIENĀ MIRKLĪ

Par mācekļiem cilvēkus nevar padarīt vienā mirklī. Tam nepieciešams vairāk nekā tikai evaņģēlizācijas sanāksmju sērija (lai gan arī tā ir ļoti svarīga). Tas ir vairāk nekā pabarot bezpajumtniekus, sakopt apkārtņi, sarīkot veselības ekspozīciju vai Bībeles nodarbības – lai cik svarīgas šīs aktivitātes nebūtu.

Pirmais solis, lai darītu citus par mācekļiem, ir pašiem mācīties no Jēzus. “Mums ir jāpēta Svētie Raksti un jālidzinās Jēzum, kurš bija lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tīrs un neaptraipīts.”⁷ Mēs to panākam, ikdienā pavadot laiku kopā ar Viņu – studējot Viņa Vārdu, pārdomājot tā nozīmi, sarunājoties ar Viņu lūgšanā un uzņemot Viņa spēku, visu atdodot Viņam un paklausot Viņa pavēlēm. Kristus žēlastība ir spēks, kas pārvērs mūs no klausītājiem par Dieva Vārda darītājiem.

Nākamais solis ir dalīties ar citiem, kā to darīja pirmie mācekļi, – dalīties tajā, ko paši esam

piedzīvojuši – ko esam redzējuši un dzirdējuši, ejot kopā ar Jēzu, – aicinot viņus “baudīt un redzēt, cik Tas Kungs ir labs” (Ps. 34:9). Un, kad jaunie ticīgie kristībās atdod Viņam savu dzīvi, tiem joprojām ir nepieciešams pieredzējušāku mācekļu padoms.

Ģenerālkonferences Sabatskolas un personīgās kalpošanas nodaļa ir nodrošinājusi lielisku resursu, kas apraksta mācekļa dzīvi. Šis praktiskais un kompaktais izdevums ar nosaukumu “Mācekļa rokasgrāmata: resurss Septītās dienas adventistu draudzes locekļiem” (pieejams 30 valodās!) kļūs par lielu svētību gan jaunajiem, gan ilggadējiem draudzes locekļiem.

Tāpat kā Jaunās Derības laikos misijas veikšanā ir iesaistīta visa draudze – ne tikai mācītāji, evaņģēlisti un citi vadītāji. Dievs aicina mūs visus Viņa spēkā kļūt par Kristus mācekļiem – un tad iet un darīt par mācekļiem citus. Jēzus nāk! Iesaistieties!

Teds Vilsons ir Septītās dienas adventistu draudzes vispasaules organizācijas prezidents. Plašāk ar viņa rakstīto varat iepazīties prezidenta biroja “Twitter” lapā (@pastortedwilson) un “Facebook” profilā (@Pastor Ted Wilson).

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Kā varu atrast laiku personīgām attiecībām ar Kristu, lai iepazītu Viņa balsi un norādījumus? Vai savā mācekļa dzīvē vairāk līdzinos Tabitai ar viņas kluso kalpošanu vai Pāvīlam, kurš drosmīgi līdzdalīja patiesības principus?
2. Vai manā vietējā draudzē ir kāds, kuram varu tuvoties, sniedzot atbalstu un padomu staigāšanā ar Kristu?

SVĒTDIENAS LASĪJUMS

Kas ir māceklis?

Glens Taunends (Glenn Townend)

Marka evaņģēlijā ir pierakstīts šāds labi zināms, tomēr unikāls stāsts:

“Un viņi nāk uz Betsaidu. Tad tie Viņam pieved kādu neredzīgu un Viņam lūdz, lai Viņš to aizskartu. Un Viņš, neredzīgo pie rokas ņēmis, to izveda ārā no ciema un spļāva viņa acīs, uzlika tām rokas un tam jautāja: “Vai tu ko redzi?” Un, acis pacēlis, tas sacīja: “Es redzu cilvēkus, kokiem līdzīgus, staigājam.” Tad Viņš atkal uzlika rokas uz viņa acīm, un tas ieraudzīja gaismu un tapa atkal vesels un redzēja visu pilnīgi skaidri.” (Marka 8:22-25)

Visos citos dziedināšanas stāstos Jēzus dziedina ar vienu pieskārienu vai vienu pavēli. Kāpēc šī cilvēka dziedināšanai bija vajadzīgi divi piegājieni?

Iedziļinieties Marka evaņģēlija 8. nodaļas kontekstā! Pirms šī notikuma Jēzus brīnumaini paēdināja četrus tūkstošus, tomēr farizeji vēlējās vēl kādu zīmi. Reaģējot uz to, Jēzus brīdināja savus mācekļus no “farizeju rauga”, tā simboliski norādot uz viņu ticības trūkumu (1.-21. pants). Pēc tam, kad aklais bija atguvis redzi, Jēzus uzdeva mā-

⁶ Elena Vaita “Liecības draudzei”, 9. sējums, 19., 20. lpp. oriģ.

⁷ Elena Vaita izdevumā “Signs of the Times” 1891. gada 20. aprīlī.

JĒZUS MĀCEKLIS IR CILVĒKS, KURŠ MĀCĀS PAĻAUTIES UN TICĒT, KA JĒZUS VIŅU ATJAUNOS.

ceklēm galveno ticības jautājumu: “Bet jūs, ko jūs sakāt Mani esam?” (29. pants.) Tādējādi šī stāsta konteksts ir ticība. Ņemiet vērā, ka aklo pie Jēzus atveda citi! Šie citi, nevis aklais, ticēja Jēzum.

10 gadu vecumā ar lielu interesi skatījās, kā vīri metina, kaut arī mani brīdināja to nedarīt. Rezultātā uz neilgu laiku kļuva akls. Pamos nākamajā rītā un nekā neredzēju – tas bija biedējoši. Man bija jāļaujas, lai ģimenes locekļi mani pabaro, nomazgā, apģērbj un izved pastaigā. Man bija jāuzticas, ka viņi būs manas acis.

Līdzīgi arī evaņģēlijā minētais aklais, kad Jēzus paņēma viņu aiz rokas un izveda no ciema, sāka uzticēties, ka Jēzus ir viņa acis. Kad Jēzus spļāva viņam acīs un jautāja: “Vai tu kaut ko redzi?”, viņš atbildēja: “Es redzu cilvēkus; tie izskatās kā koki, kas staigā apkārt.” Viņa ticība Jēzum pieauga. Visbeidzot, kad Jēzus uzlika rokas uz viņa acīm, viņš sāka redzēt skaidri, un viņa ticība Jēzus spēkam izmainīt dzīvi kļuva pilnīga. Tā Jēzus mazticīgo veda pie ticības, atjaunojot viņa dzīvi.

KĀ IEMĀCĪTIES BŪT PAR MĀCEKLI

Tā Jēzus strādā ar katru no mums. Viņš zina, kur mēs atrodamies katrs savā personīgajā ticības ceļojumā. Pat ja mums ir tikai nedaudz ticības, bet mēs esam gatavi Viņam pakļauties, Jēzus var mūs vadīt un sniegt pareizos pierādījumus, lai attīstītu uzticību un ticību, kas atjaunos mūsu dzīvi. Lūk, ko nozīmē būt Jēzus māceklim! Vārds, kas Jaunajā Derībā tulkots kā “māceklis”, ir mathetes. Tas ir atvasināts no grieķu darbības vārda “mācīties”. Tādējādi Jēzus māceklis ir cilvēks, kurš mācās paļauties un ticēt, ka Jēzus viņu atjaunos.

To piedzīvoja katrs no Jēzus divpadsmit īpašajiem mācekļiem. Jēzus izraudzījās viņus, lai būtu kopā ar viņiem un vēlāk izsūtītu sludināt (Marka 3:13-15). Pavadot laiku ar Jēzu, viņi iemācījās Viņam uzticēties. Viņi redzēja, ar kādu cieņu, līdzjūtību un neviltotu interesi Viņš izturas pret citiem – bērniem, sveštautiešiem, spītīgajiem, rakstu mācītājiem, sievietēm, tiem, kas meklē palīdzību un tiem, kas vēlas nodarīt ļaunumu. Kādu laiku bijuši kopā ar Jēzu, viņi tika izsūtīti, lai darītu to, ko darīja Jēzus, un iejauktos ierastajā lietu kārtībā, dziedinot attiecības, slimības, invaliditāti un nāvi.

Viņu uzdevums bija mācīt pieņemšanu, pašaieliedzību un iekšēju –

sirds – pārmaiņu, nevis sekošanu ārējam likumam. Viņiem, tāpat kā Jēzum, bija no sirds jākalpo, nevis jāizceļ savs “es” un katrā cilvēkā bija jāskatās viņam vien piemītošā vērtība un potenciāls. Galu galā, pateicoties Jēzus apmācībai un piemēram, visi šie mācekļi, izņemot vienu, kļuva par vadītājiem plašumā esošai mācekļu veidošanas kustībai.

MĀCEKĻA DZĪVE KĀ IZAUGSMES PROCESS

Mācekļa dzīves ritums arī mūsdienās gandrīz nav mainījies. Mēs apzināti pavadām laiku “ar Jēzu” – apzināti veidojam ieradumu lasīt un pārdomāt Svētos Rakstus, runāt ar Dievu un klausīties Viņā, pavadīt laiku dabā, atpūsties sabbatā, būt par visu pateicīgiem. Mēs apgūstam tādus domāšanas, ticības un darīšanas ieradumus, kas attīsta uzticību un ticību Jēzum. Kad mūsu attiecības ar Jēzu nostiprinās, mēs arvien vairāk apzināties, ka Dievs ir mīlestība, un mācāmies mīlēt Dievu, citus un sevi (Marka 12:30-33). Kā raksta Elena Vaits: “Tā ir jūsu privilēģija – vienmēr augt žēlastībā, pilnveidojoties Dieva atziņā un mīlestībā, saglabāt un baudīt dārgo savienību ar Kristu.”⁸

⁸ Ellen G. White, *God's Amazing Grace* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1973), p. 292.

Tāpat kā pirmos divpadsmit mācekļus, arī mūs kopā ar Jēzu pavadītais laiks pārveido Viņa līdzībā. Un, kaut arī šis Dieva žēlastības darbs vēl nav pabeigts, arī mēs tiekam “izsūtīti”, lai, izrādot līdzcietību, patiesu interesi un drosmi, atspoguļotu apkārtējā pasaulē Jēzus raksturu. Mēs dzīvojam Jēzum mājās, skolā, darba vietā un savā pilsētā, un radām tur pārmaiņas.

Šo procesu labi ilustrē kāds stāsts no Papua Jaungvinejas. Divi draudzes vecākie Madangā novēroja, ka pilsētā pieaug bezdarbs un noziedzība jauniešu vidū. Viņi nolēma nodrošināt šos ielas zēnus ar pārtiku reizi nedēļā un izrādīja neviltotas rūpes par tiem. Pēc neilga laika viņi jautāja zēniem, vai tie vēlētos pievienoties Bībeles lasīšanas grupai. Viņi izdalīja zēniem Marka un Lūkas evaņģēlijus un Apustuļu darbu grāmatu, kā arī pārrunāja dažus pamata jautājumus par sevis izzināšanu. Laika gaitā šī mijiedarbība vairoja līdzjūtību un misijas garu draudzē, mazināja noziedzību pilsētā, un daži ielas zēni pat kļuva par Jēzus mācekļiem.

KOPSAVILKUMS

Klusā okeāna dienvidu divīzijai ir šāds lozungs: “Māceklis ir cilvēks, kurš visādā ziņā līdzinās Jēzum.” (Pamatojoties uz Ef. 4:15.) Mēs apzināties, ka Jēzus darbs katrā

Viņa mācekli turpinās, jo kļūt līdzīgiem Viņam ir mērķis, “kas nevar tikt aizsniegts šajā dzīvē, bet tiks turpināts nākamajā dzīvē”⁹ Dažiem pastāvīgas raizes sagādā pacietība, desmitā tiesa, valoda, veselīgs uzturs, attieksme... Tomēr mums nav jātiesā vienam otru; gluži otrādi, mums citi ir jāmīl, jāuzmundrina un jāpalīdz viņiem mainīties (skat. 1. Tes. 5:11), lai kļūtu par Jēzus mācekļiem.

Glens Taunends ir Septītās dienas adventistu draudzes Klusā okeāna dienvidu divīzijas prezidents un dzīvo Sidnejā, Austrālijā.

⁹ Elena Vaita “Audzināšana”, 19. lpp. oriģ.

PIRMDIENAS LASĪJUMS

Kā māceklis Jēzus klātbūtnē pieaug

Džožejs Kidlers (S. Joseph Kidder)

No Svētajiem Rakstiem mēs uzzinām, ka pieaugt Jēzū – tas ir absolūti nepieciešams katram māceklim. Tas notiek, kad lasām Bībeli, tuvojamiem Dievam lūgšanā, pielūdzam un slavējam Viņu,

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Aprakstiet, kā Jēzus ir palīdzējis jums vairot ticību un uzticēšanos Viņam!
2. Kuri garīgās dzīves ieradumi ir īpaši palīdzējuši jums būt “ar Jēzu”? Kuri no tiem jums šķiet grūtākie un kāpēc?
3. Kāpēc jums patīk sekot Jēzum? Kā citi var zināt, ka jūs sekojat Jēzum?
4. Kā Jēzus ir izsūtījis jūs liecināt savās mājās, skolā, darba vietā vai pilsētā? Kā Viņš caur jums ir svētījis citus?

uzturam sadraudzību ar ticības biedriem, aizsniedzam pasauli caur evaņģēliju un praktisku kalpošanu, vārdu sakot, uzturamies Dieva klātbūtnē (Ap. d. 2:42-47; 4:32-36).

DIEVA VISBIEŽĀK IZTEIKTAIS SOLĪJUMS

Kā Vecajā, tā Jaunajā Derībā Dievs atkārtoti saka: “Es esmu ar jums.” Šis ir Viņa visbiežāk izteiktais solījums. Iesākumā Viņš bija kopā ar Ādamu un Ievu Ēdenes dārzā (1. Mozus 2:4–3:24). Viņš deva mums iknedēļas sabatu, jo vēlējās pavadīt visu dienu tikai ar mums (1. Mozus 2:1-3). Pat pēc grēkā krišanas Viņš pavēlēja Israēlam uzcelt Viņam svētnīcu kā Viņa klātbūtnes simbolu (2. Mozus 25:8).

Vispārliciecinātākā Dieva klātbūtnes realitāte ir pats Jēzus. Pat Viņa vārds Imanuēls sludina, ka Viņš ir Dievs ar mums (Mat. 1:23; Jes. 7:14). Pirms uzkāpšanas debesīs Jēzus apsolīja, ka Viņš būs ar mums vienmēr, līdz pat galam (Mat. 28:20). Viņš deva Svēto Garu, lai tas mājotu mūsos mūžīgi (Jāņa 14:16,17). Visu laikmetu kulminācija būs mūsu savienošanās ar Jēzu, Viņam otrreiz atnākot, lai tad paliktu ar Viņu kopā vienmēr (Atkl. 21:3).

Dievs ir ar mums pastāvīgi. Mēs varam nejust Viņa klātbūtni, tomēr tāpēc tā nav mazāk reāla. “Un Tas Kungs, Viņš iet tev pa priekšu un Viņš būs ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametīs, nebīsties un nebaļojies!” (5. Mozus 31:8) – tā skan Dieva apsolījums mums šodien.

Ko nozīmē piedzīvot, ka Dievs ir ar mums?

1. MĒS TIEKAM MĪLĒTI

Nesen lidojumā no Hjūstonas uz Čikāgu es sēdēju līdzās informācijas tehnoloģiju uzņēmuma vadītājam. Viņš darba darīšanās apceļoja visu pasauli un bieži bija prom no mājām. Viņam ļoti pietrūka savu tuvinieku, un viņam bija pat īpašs, tikai ģimenes lietošanai paredzēts tālruņa numurs. Visi pārējie zvani tika filtrēti, taču ģimene varēja piezvanīt jebkurā laikā un zināt, ka viņš atbildēs. “Neviena balss man nešķiet mīļāka par manas sievas un bērnu balsīm,” viņš man teica. “Ja viņi man zvanīs, es pārtraukšu visu pārējo.”

Mūsu saruna man atgādināja, ka arī man ir tieša sakaru līnija – ar debesu Tēvu. “Tas Kungs ir tuvu visiem, kas Viņu piesauc.” (Ps. 145:18) Viņam nekad nešķiet, ka es Viņu pārtraucu, ja tuvojos Viņam lūgšanā. Kad esmu slims vai mazdūšīgs, Viņš sniedzas mani mierināt vai pavēl citiem mani mierināt Viņa vārdā. Kad esmu sajūsmā, varu piesaukt Viņu. Man ir tieša saikne ar Dievu.

Ari Elenas Vaitas izpratnē Dieva mīlestības augstākā realitāte ir Viņa klātbūtnē pie mums: “Tā kā Jēzus nāca, lai mājotu mūsu vidū, mēs varam būt droši, ka Dievs zina mūsu pārbaudījumus un jūt līdzīgi mums bēdās. Katrs Ādama dēls un meita var saprast, ka mūsu Radītājs ir grēcinieku draugs, jo katrā žēlas-

DIEVS IR AR MUMS PASTĀVĪGI. MĒS VARAM NEJUST VIŅA KLĀTBŪTNI, TOMĒR TĀPĒC TĀ NAV MAZĀK REĀLA.

tības mācībā, katrā prieka apsoli-
jumā, katrā milestības darbā, katrā
Dieva rakstura valdzinājumā, kāds
saskatāms Pestītāja dzīvē uz zemes,
stāv rakstīts: “Dievs ir ar mums!”¹⁰

2. MĒS NEKAD NEESAM VIENI

Dieva klātbūtne izpaužas tādā
veidā, kāds mums konkrētos
apstākļos ir visvairāk vajadzīgs.
Bāreņiem Viņš ir mūžīgais Tēvs
(Jes. 9:6). Jaundzimušam bērnam
Viņš ir līdzjūtīgā Māte (Jes. 49:15).
Vientuļajiem Viņš ir visvarenais
pavadonis, kas vienmēr ir līdzās
(Ps. 68:7; 69:34). Slimajiem, pa-
mestajiem, tiem, kas iet cauri nāves
ielejai, Viņš apsola: “Es būšu ar
jums!” (Jes. 43:2)

Viena no aizraujošākajām lietām,
ko sniedz Dieva klātbūtne, ir
prieks. “Tavā klātbūtnē ir prieka
pilnība, un jaukas, svētības pilnas
dāvanas pie Tavas labās rokas ir

¹⁰ Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 24. lpp. oriģ.

mūžīgi!” (Ps. 16:11 pēc NASB)
Es zinu, ka neatkarīgi no tā, ko
piedzīvoju un kur atrodos, Dievs
vienmēr ir ar mani, palīdzot man
stāties pretī dzīves izaicinājumiem
ar pārliecību un cerību.

3. PADARIET DIEVA KLĀTBŪTNI SAVĀ DZĪVĒ REĀLU!

Dievs pastāvīgi cenšas atklāties
mums visās mūsu dzīves jomās.
Viņš mudina, lai meklējam Viņu no
visas sirds. Jeremijas 29:12-14 Viņš
mūs iedrošina: “Kad jūs Mani tad
piesauksit, Es jums atbildēšu, un,
kad jūs nāksit un Mani pielūgsit,
Es jūs paklausīšu. Kad jūs Mani
meklēsit, jūs Mani atradīsiet. Ja jūs
no visas sirds Mani meklēsit, Es
būšu atrodams, tā saka Tas Kungs.”
Ņemiet vērā, ka te pastāv divi nosa-
cījumi: piesaukt un meklēt!

4. PIESAUCIET MANI!

Mēs attālināmies no Dieva, ja
mūsu uzmanību novērš tādas lietas
kā darba pienākumi un vispārēja
aizņemtība. Problēma nav Viņa
pusē, tā ir mūsu pusē. Mēs varam
apliecināt, ka atrodamies Dieva
tuvumā, tomēr istas pārliecības par
to pietrūkst. Tāpēc ik dienas runā-
jiet ar Viņu par savām problēmām!
Dalieties ar Viņu savā dzīvē! Ļaujiet
Viņam jūs vadīt un svētīt!

Pirms dažām nedēļām man bija
grūti aizmigt. Nedeva mieru kāds
nepatīkams iepriekšējās dienas pie-
dzīvojums. Es piecēlos un mēģināju
skatīties televizoru, taču turpināju
dzirdēt klusu balsi, kas teica: “Pie-
sauc Mani!” Es atvēru Bībeli Apus-
tuļu darbu grāmatā 2:25,26. Tur ir
rakstīts: “Tas Kungs man vienmēr
bijis acu priekšā, jo Viņš man ir pa
labo roku, lai es nešaubītos. Tāpēc
mana sirds priecājas un mana mēle
līksmojas, un arī mana miesa dusēs
cerībā.” Manī ienāca miers un klu-
sums. Nepatīkamo starpgadījumu es
izstāstīju Dievam lūgšanā. Viņa klāt-
būtne man atnesa prieku un cerību
(Ap. d. 2:28), un es drīz aizmigu.

5. MEKLĒJIET MANI!

Mums katru dienu cītīgi jāmeklē
Dievs. Ja es satīktos ar savu sievu
tikai reizi pāris nedēļās un biežāk
nemaz nevēlētos viņu redzēt, tad
mūsu laulība ilgi nepastāvētu. Es
vēlos, lai mana sieva zina, ka do-
māju par viņu. Es apzināti plānoju
laiku, lai mēs būtu kopā. Lai gan
esam laulībā jau vairāk nekā četr-
desmit gadus, es joprojām priecājos
būt kopā ar viņu un uzzināt vairāk
par viņu. Līdzīgi mums jātiecas pēc
Dieva. Kad mēs noliksim malā vi-
sus traucējošos faktorus un veltīsim
laiku Dieva meklēšanai, mēs tiksim
svētīti ar Dieva atziņu. Mēs tiksim
pārveidoti “Viņa augšāmcelšanās

spēkā” (Filip. 3:10).

Apņemieties ik dienas meklēt
Dieva klātbūtni! Viņš nekad nav
tālāk kā vienas lūgšanas attālumā.

Džozefs Kidars ir pastorālās teoloģijas
un praktiskās kristietības profesors
Septītās dienas adventistu teoloģijas
seminārā Berienspringsā, ASV Mičiganas
štatā.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Pārdomājiet kādu gadījumu,
kad pārliecinoši izjutāt Dieva
klātbūtni!
2. Ko jūs varat darīt, lai atpazītu
Dieva klātbūtni savā ikdienā?
3. Izvērtējiet savas dzīves
kāpumus un kritumus! Kā
katrā no tiem atklājās Dieva
klātbūtne?

Kā māceklis dzīvo

Džoels Okindo (Joel Okindoh)

Mēs esam aicināti dzīvot kā Kristus mācekļi – mājās, darbā, skolā, tirgus laukumā un citur. Viņš ir pasaules gaisma (Jāņa 1:4). Ja Viņš mājā jūtos, tas būs redzams visiem apkārtējiem. Savu Dieva atziņu jūs nevarat apslēpt. Tā nevar palikt konfidenciāla – tikai starp jums un Dievu pastāvoša. Tā izpaužas un nesvētību citiem. “Kristus sekotājiem tāpat kā viņu Kungam visos laikmetos bija jābūt pasaules gaismai.”¹¹

Pirms kāda laika es piedalījos kāda draudzes vecākā bērēs Kenijā. Viņa sievas un pusaudžu bērnu liecība par viņa dzīvi aizkustināja katru sērotāju. “Mūsu kāzās,” sieva teica, “viņš apsoliya mani mīlēt, un viņš mani patiesi mīlēja līdz pat savai nāvei.” Bērni apstiprināja, ka tā ir patiesība. Būdam kristietis un draudzes vecākais, viņš patiesi atklāja Dieva mīlestību pret savu dzīvesbiedru un bērniem. Lūk, kā dzīvo īsts māceklis!

¹¹ Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 369. lpp. oriģ.

MĀCEKĻA DEFINĪCIJA

Angļu valodas skaidrojošā vārdnīca norāda, ka māceklis ir skolotāja personīgs sekotājs. Savukārt ebreju izpratnē māceklis ir tas, kurš aktīvi atdarina gan skolotāja mācību, gan dzīvesveidu – kurš pielieto apgūto. Katram Kristus sekotājam ir jāatbild uz lielo jautājumu: ko Jēzus darītu, ja Viņš būtu manā situācijā? Tad, lūk, tieši tā arī māceklim ir jārikojas! (Filip. 3:10, 11)

Dzīvot saskaņā ar savu pārliecību – tas vienmēr ir izaicinājums. Apkārtējie ļaudis vēlas saņemt apstiprinājumu, ka esat patiesi. Bībelē ir papildnam piemēru, ka ticīgie dzīvoja, kā īstiem Jēzus Kristus mācekļiem pienākas. Viņi sekoja gan Viņa mācībai, gan dzīvesveidam.

Pāvils mudināja ticīgos: “Sekojiet Man, kā es sekoju Kristum!” (1. Kor. 11:1 pēc KJV) Jozua paziņoja visiem Israēla vadītājiem: “Bet, ja jums nepatiks Tam Kungam kalpot, tad izvēlieties šodien paši sev, kam jūs kalposit – vai tiem dieviem, kuriem

jūsu tēvi ir kalpojuši viņpus Eifratas upes, vai tiem amoriešu dieviem, kuru zemē jūs dzīvojat. Bet es un mans nams – mēs kalposim Tam Kungam.” (Jozuas 24:15)

BĪBELES NORĀDĪJUMI

Svētie Raksti aicina laulātos arī mājās dzīvot kā īstiem Kristus mācekļiem: “Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi, pats nododamies viņas labā [...]. Tā arī vīriem pienākas savas sievas mīlēt kā savu miesu. Kas mīl savu sievu, tas mīl sevi pašu. Jo neviens nekad vēl nav ienīdis pats savu miesu, bet katrs to kopj un glabā, tāpat kā Kristus draudzi, jo mēs esam Viņa miesas locekļi.” (Ef. 5:25-30)

“Tāpat, sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem, lai, ja arī kādi neklausu vārdiem, tie ar sievu dzīvi bez sludināšanas tiktu iegūti, redzēdami jūsu dievbijīgo skaidro dzīvi.” (1. Pētera 3:1,2)

Ja esat mātes vai tēvi, tad arī pret bērniem jums jāizturas kā Kristus mācekļiem: “Tēvi, nekaitināt savus bērnus, bet audzināt un pamācaīt tos būt paklausīgiem Tam Kungam!” (Ef. 6:4)

Ja esat bērni, tad jums kā Kristus mācekļiem pienākas klausīt vecākus: “Bērni, klausait saviem vecākiem, jo tā pienākas! Godā savu tēvu un māti – tas ir pirmais baušlis

SAVU DIEVA ATZIŅU JŪS NEVARAT APSLĒPT. TĀ NEVAR PALIKT KONFIDENCIĀLA – TIKAI STARP JUMS UN DIEVU PASTĀVOŠA.

ar apsoliījumu, proti: lai tev labi klājas un tu ilgi dzīvo virs zemes.” (Ef. 6:1-3)

Pāvils mudināja jauniešus savu piederību Kristum apliecināt ar rakstura stingrību: “Neviens lai nenicina tavu jaunumu, bet topi tu par paraugu ticīgajiem vārdos un dzīvē, mīlestībā, ticībā un šķīstībā!” (1. Tīm. 4:12)

Apustulis Pēteris aicināja arī mācītājus un draudžu vadītājus dzīvot, kā īstiem mācekļiem pienākas: “Vecākos jūsu starpā tad nu pamācu es, arī būdam vecākais [...]: ganiet Dieva ganāmo pulku, kas ir jūsu vadībā, ne piespiesti, bet labprātīgi, kā Dievs to grib, nedz arī negodīgas peļņas dēļ, bet no sirds, ne kā tādi, kas grib valdīt pār viņiem piešķirto daļu, bet būdami par priekšzīmi ganāmam pulkam. Tad, kad Augstais Gans parādīsies, jūs saņemsit nevīstošo godības vainagu.” (1. Pētera 5:1-4)

KRITISKA VAJADZĪBA

Ir ļoti svarīgi dzīvot kā patiesam māceklim. Šajās pēdējās dienās velns un viņa eņģeļi nenogurstoši strādā, lai ticīgie nonāktu remdenā stāvoklī. “Bet zini to, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki, jo cilvēki būs patmīļīgi, mantas kāriģi, lielīgi, augstprātīgi, zaimotāji, nepaklausīgi vecākiem, nepateicīgi, neganti, [...] izrādīdami ārēju svētījību, bet tās spēku noliedzdami; un no tādiem izvairies!” (2. Tim. 3:1-5, NIV)

Lai arī jūsu vēlme, tāpat kā Pāvīlam, ir iepazīt Kristu un līdzināties Viņam, “lai atzītu Viņu un Viņa augšāmcelšanās spēku un Viņa ciešanu sadraudzību.” “Tā,” Pāvils saka, “es pielīdzinos Viņa nāvei cerībā sasniegt augšāmcelšanos no miroņiem. Nevis, ka es to jau būtu saņēmis vai jau būtu pilnīgs, bet es dzenos, lai to satvertu, tāpat kā arī mani satvēris Kristus Jēzus. Brāļi, es vēl nedomāju, ka pats būtu to satvēris, bet vienu gan – aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretim mērķim, goda balvai – Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū.” (Filip. 3:10-14)

Džoels Okindo ir Septītās dienas adventistu draudzes baznīcas Austrumu un Centrālāfrikas divīzijas prezidenta palīgs un dzīvo netālu no Nairobi Kenijā.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Kad cilvēks kļūst par Jēzus Kristus mācekli?
2. Vai ir iespējams dalīties savā gaismā ar tiem, kas ir tālu, un nedalīties ar tiem, kas vistuvāk?
3. Kāda ir Svētā Gara loma mācekļa dzīvē?

TREŠDIENAS LASĪJUMS

Kā darīt laudis par mācekļiem

Sirds aicinājums

Tara Vinkrosa (Tara VinCross)

Kristīgā dzīve ir balstīta praksē. Kāds sludinātājs šai sakarā pastāstīja noderīgu līdzību. Iedomājieties, ka vēlaties dzīvot veselīgāk! Iespējams, jūs gribat sākt vingrot, pieaudzēt muskuļu masu vai attīstīt lokanību, tāpēc dodaties uz tuvāko sporta zāli un nopērcat abonementu, bet tur jūs novirza uz auditoriju, kur klausāties lekciju. Jums stāsta, kā celt svarus, kā panākt vislabākos kardiotreniņu rezultātus, kādus stiepšanās vingrinājumus izpildīt beigās, lai palielinātu kustību amplitūdu. Un tā turpinās ne vienu reizi vien. Katru nedēļu jūs dodaties uz sporta klubu, lai sēdētu un klausītos, un pēc tam atgrieztos mājās. Jūs neesat pat ieaicināti treniņu zālē.

Vai jūs redzētu izmaiņas savā ķermenī? Vai jūs sāktu justies stiprāki? Nē, protams nē! Izmaiņas jūs pamanīsiet tikai tad, kad sāksiet praktiski darboties. Mums nepietiek vienkārši uzzināt informāciju par veselīgu dzīvesveidu: muskuļu

iesildīšana, stiepšanās, sporta spēles, skriešana, svarcelšana – tas viss ir jāpraktizē.

Patiesība ir vienkārši pamanāma, bet grūtāk īstenojama. Sekošana Jēzum nav tikai ticība – tā ir prakse. Tieši praktiski darbojoties, mēs liekam savu ticību lietā.

Atskatieties uz šiem pēdējiem pāris gadiem un padomājiet: kāds ir bijis jūsu dzīves ritms? Vai esat praktizējuši savu ticību? Varbūt pāri saviem spēkiem strādājāt ar bērniem tālmācībā? Varbūt pazaudējāt kādu sev tuvu cilvēku? Varbūt šajā periodā jūs nomāca nenoteiktība un neziņa par nākotni?

Atzīsim, ka šajā laikā esam daudz piedzīvojuši! Dievs mūs uzticīgi nesa, bet tik un tā nebija viegli. Varbūt esat zaudējuši kādas no savām agrākajām iemaņām. Es nezinu, no kādiem pārbaudījumiem jūs šobrīd nākat, bet zinu vienu: Dievs vēlas jūs satikt tieši tai ceļa posmā, kur šobrīd esat.

Es ticu, ka Dievs mūs aicina likt ticību lietā un dzīvot mācekļa dzīvi. Mūsu kā ticīgo aicinājums ir pievienoties Dievam, lai sasniegtu pasauli. Un, lai savu ticību pielietotu praksē, mums ir jāsaprot, ko nozīmē mācekļa dzīve.

Mācekļa dzīve ietver visu – to, ko mēs zinām (galvu), to, kas mēs esam (sirdi), un to, ko mēs darām (rokas). Lai pieaugtu, mums jābūt darboties, mums jādalās pieredzē, ko esam guvuši no Kunga. Lūk, tikai tā mēs varam darīt citus par mācekļiem! Atklāsmes grāmatā 12:11 ir sacīts, ka mēs uzvaram ar Jēra asinīm un savas liecības vārdu. Ar savas liecības vārdu jūs vairojat mācekļu skaitu. Stāstiet par to, kā Dievs ir darbojies jūsu dzīvē!

KO NOZĪMĒ BŪT MĀCEKLIM?

“Mācekļa dzīve” ir termins, ko var interpretēt dažādi. Parasti ticīgie ar to saprot vienu no divām lietām – vai nu manu ceļojumu, sekojot Jēzum, vai manas darbības, kas palīdz pieaugt citiem viņu ceļā ar Jēzu. Kā liecina Svētie Raksti, abi šie elementi ir cieši saistīti: kas kļūst par mācekli, dara par mācekļiem citus. Jēzus teica: “Sekojiet Man, tad Es jūs darišu par cilvēku zvejniekiem.” (Mat. 4:19 pēc NASB.) Būt māceklim – tas ir izaugsmes process mūža garumā. Un daļa no šī procesa ir tā, ka Dievs izmanto

mūsu dzīvi, lai vairotu mācekļu skaitu.

Būt māceklim nozīmē pastāvīgi mācīties. Un tas ir iespējams vienīgi caur draudzi – saskarsmē ar citiem. Kā saka Džims Mūns, Tenesī štata Koledždeilas draudzes mācītājs, “piedzīvot kopību ar Dievu un pasludināt to pasaulei ir iespējams vienīgi kopībā ar citiem”.

KĀPĒC TIK DAUDZ RUNĀT PAR MĀCEKĻA DZĪVI?

Dziļi sirdī es ticu, ka draudzes uzdevums ir darīt redzamu neredzamo Dievu. Dieva ļaudis parāda pasaulei, kā izskatās mīlestība, jo Dievs ir iemiesojies tajā, ko mēs darām un kā mēs to darām. Elena Vaita izceļ īpašo Dieva darbu caur draudzi, sakot: “Lai arī draudze nav iztikusi bez kļūdām un trūkumiem, tā tomēr allaž ir bijusi Dieva visaugstākās aizgādības objekts. Tā ir Viņa žēlastības darbu skatuve, kurā Kungam patīk parādīt Savu spēku pārveidot sirdis.”¹² Padomājiet tikai: Dievs tieši caur tevi un mani parāda pasaulei žēlastību, mīlestību un dzīvi pārveidojošu spēku! Tavai un manai rīcībai ir nozīme.

Dzīvot kā mācekli – tas man ir ļoti svarīgi, jo tā vieta, kurā Dievs mani ir nolīcis, draudze, caur kuru Viņš mani ir audzinājis, un mērķis,

¹² Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 12. lpp. oriģ.

ko Viņš man ir devis, aicinot pildīt Jēzus misiju, – tas viss man glāb dzīvību. Es esmu mācekle starp pārējiem mācekļiem – tāpat kā jūs – un dalos ar jums savās cerībās un sūpēs. Tā ir dzīve, un tā ir kalpošana.

Man ir dota svētība kalpot Azūrhillas (Azure Hills) draudzē par vecāko mācītāju. Šai reģionā dzīvo vairāk nekā 4 miljoni cilvēku, par kuriem mēs aizlūdzam, lai viņi nonāk ciešākā saskarē ar Jēzus glābjošo mīlestību. Mums ir lieliska komanda, kas darbojas šajā misijā, – līdz ar mani vēl vairāki mācītāji un draudzes vadītāji –, tomēr visi mēs atzīstam, ka vēl tikai mācāmies un kā mācekļi esam aicināti pārtapt, mainīties Svētā Gara spēkā.

Jums jābūt ar sevi. Jūs nevarat piedāvāt to, ko paši neesat izdzīvojuši. Elena Vaita skarbi norāda: “Sludinātājs [vai mācekļi] nevar dot citiem to, kā viņam pašam [vai viņai pašai] [...] nav [...]. Daudzi spēj izskaidrot mūsu doktrīnas, bet neņem vērā Kristus pamācības. Tādi nebūs par svētību ne draudzes priekšā, ne ģimenes lokā.”¹³

Kas ir nepieciešams, lai jūs nostiprinātos ticībā, paši paliktu Kristus mācekļi un varētu darīt par mācekļiem citus? Lūk, divas būtiskas lietas: sava aicinājuma apziņa un ticība darbībā!

¹³ Elena Vaita izdevumā “Review and Herald” 1890. gada 2. septembrī.

SAVA AICINĀJUMA APZIŅA

Pēdējo 12 gadu laikā evaņģelizācijā esmu izmantojusi pašas sastādītu mācību programmu ar nosaukumu “Deep Calling: On Being and Growing Disciples” (“Sava aicinājuma apziņa: kā būt un palikt māceklim”, “Advent Source”, 2020). Katru gadu man ir bijusi 12–16 cilvēku grupa, kurā ļaudis nedalīju pa paaudzēm. Dievs viņu dzīvē ir darbojies lielā spēkā. Mūsu mērķis nav bijis vienkārši dot viņiem pabeigšanas sertifikātu, ko piekarināt pie sienas un aizmirst. Pastāvīgi atgādinām sev un viņiem, ka būt māceklim – tas ir ceļš mūža garumā.

“Deep Calling” ir 12 nedēļu mācību programma, kas struktūrēta tā, lai palīdzētu dalībniekiem atklāt un īstenot astoņus Dieva aicinājumus: ziedošanos, lūgšanu, atpūtu, dzīvi ticīgo kopienā, dziedināšanu, liecināšanu, kalpošanu un svētīšanu. Ja jūs būsi mācekļi, jūs dabiski darīsiet par mācekļiem citus. Šīs abas lietas nav savstarpēji nodalāmas. Ja mana lūgšanu dzīve padziļinās, apkārtējie pieredzēs, ka arī mana liecināšana atstāj dziļāku iespaidu.

Īstenojot astoņus pieminētos aicinājumus, cilvēks iegūst pamatu garīgai attīstībai. Viņš velta laiku Svēto Rakstu pētīšanai, lūgšanai, kalpošanai, un rezultātā viņa mīlestība pret Jēzu pieaug. “Deep

Calling” mērķis ir dalībnieka dzīvē radīt vietu Dievam. Tas ir priekšnosacījums izaugsmei.

TICĪBA DARBĪBĀ

Vienā no manām draudzēm ir draudzes vecākais, kurš lielāko daļu mūža ir bijis adventists. Tomēr, piedaloties “Deep Calling” programmā, viņš atklāja, ka Dievs viņu aicina jaunā teritorijā – darīt citus par mācekļiem.

Viņš arī agrāk bija draudzīgi noskaņots cilvēks, kas uzturēja labas attiecības ar kaimiņiem un palīdzēja viņiem, kā vien varēja. Tomēr, veltot viņiem vairāk laika un dziļāk ieklausoties viņu vajadzībās, viņš piedāvāja kopā ar viņiem atvērt Biblii. Viņa liecības un lūgšanas rezultātā viņi atsaucās un uzsāka iknedēļas Svēto Rakstu studijas.

Man bija liels prieks stāvēt kopā ar viņu kristību ūdeņos, kad mēs kristījām viņa kaimiņus, to pašu pāri, kuri šādi bija nākuši pie ticības. Viņš teica: “Es nekad nebūtu iedomājies, ka Dievs to paveiks caur mani!” Dievs ieveda šo laulāto pāri ticīgo ģimenē, un piederība draudzei bagātināja viņu dzīvi. Turklāt šis pāris pēcāk uzrunāja citus un ieveda arī viņus sadraudzībā!

Vidēji cilvēks dzīvo 27 350 dienas. Jautājums ir, ko mēs darīsim ar šīm dienām? Vai iesaistīsimies lielākajā piedzīvojumā, kādu vien spējam

iedomāties, vienojoties ar Jēzu un darot citus par mācekļiem? Mums ļoti nepieciešams savā dzīvē atbrīvot telpu praktiskai ticībai. Ja tā darīsim, tad, esmu droša, kļūsim liecinieki Dieva radītām pārmaiņām.

Kaut jūs pieredzētu Dieva pārveidojošo darbu jūsu dzīvē! Kaut jūs izbaudītu, cik patīkami ir pievienoties Jēzum Viņa misijā – dalīt mīlestību pasaulei!

Tara Vinkrosa ir vecākā mācītāja Azūrhillas (Azure Hills) draudzē Grandterasē, ASV Kalifornijas štatā, kur viņa dzīvo kopā ar vīru un diviem bērniem. Viņa ir autore “Deep Calling Discipleship” mācību materiālu sērijai un bērnu grāmatiņai “God Loves Me and All My Feelings” (“Dievs mīl mani un visas manas jūtas”).

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. **Kā saskare ar Jēzus izrādīto mīlestību ir mainījusi jūsu priekšstatu par to, kā gatavot mācekļus debesu valstībai?**
2. **Kuras ir tās lietas, kas visvairāk iedzīvina jūsu ticības praksi?**
3. **Par kuriem cilvēkiem jūs visvairāk raizējaties?**

CETURTDIENAS LASĪJUMS

Ko tas maksā – būt māceklim?

Anna Galeniece

“Debesu valstība līdzinās tīrumā apslēptai mantai, ko cilvēks atrada un paslēpa, un, priedamies par to, noiet un pārdod visu, kas tam ir, un pārķ šo tīrumu.” (Mat. 13:44)

CILVĒKU ARGUMENTI

Būt Jēzus māceklim ir brīnišķīgi; tomēr tas nenāk par velti. Dažs jautās: kāpēc par sekošanu Jēzum vispār būtu jāmaksā? Un tieši cik daudz ir jāmaksā? Vai tad Dievs nav pietiekami bagāts, lai sekošanu Viņam darītu pieejamu bez maksas? Viņam taču pieder viss (Ps. 50:10), tāpēc Viņam pienāktos ar izpratni novērtēt mūsu stāvokli un pieņemt mūs tādus, kādi esam. Citi varbūt sāks tirgoties: “Labi, es maksāju, bet, kas maksā, tas pasūta mūziku.” Tādi ļaudis diktē Dievam noteikumus un sagaida, ka Viņš pakļausies.

Nav svarīgi, kādi ir jūsu argumenti par mācekļa dzīves izmaksām; patiesība ir tāda, ka Dievam jūsu nauda nav vajadzīga. Viņam

vajag, lai jūs atdodat savu grēka piesārņoto sirdi, jo tā ir jūsu visdārgākā manta. Jēzus vēlas “šķīstīt, tīrīt [to] ar Savām asinīm un glābt Savā neizmērojamā mīlestībā. Un tomēr cilvēki vēl domā, ka ir par grūtu to visu atdot!”¹⁴

JĒZUS MĀCĪBAS

Jēzus kalpošanas rezultātā evaņģēlijs aizkustināja cilvēku sirdis un mainīja tās atbilstoši Dieva valstības standartiem. Viņa stāstīto līdzību mērķis bija atklāt debesu realitāti zemes valodā, lai pat vienkāršākie ļaudis uztvertu mūžīgās atziņas. Līdzībā Viņš paskaidroja arī to, ka, ja vēlaties sekot Viņam un būt Viņa mācekļi, jums būs jāmaksā cena.

No septiņām līdzībām Mateja evaņģēlija 13. nodaļā divas īpaši atklāj mācekļa dzīves izmaksas. Līdzībā par apslēpto mantu (44. pants) un līdzībā par dārgo pērli (45., 46. pants) Kristus izcēla

¹⁴ Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 46. lpp. oriģ.

Dieva valstības vērtību un norādīja, ka tā ir pieejama, kas vēlas par to maksāt. Kad atrodam kaut ko vērtīgu, pārdodam visu, kas mums pieder, un neko netaupām, lai to iegūtu. Kad atklājam, ka Dievs mūs neizmērojami mīl un ka Viņa dāvētā mūžīgā dzīvība var būt mūsu, tad atstājam visu pārējo, lai iegūtu šo dzīvi kopā ar Viņu.

BĪBELES PIEMĒRI

Divpadsmit mācekļi atstāja savu peļņas darbu un ģimeni, lai sekotu Skolotājam. Atbildot uz Pētera jautājumu par to, kādu ieguvumu sniedz šāds upuris, Jēzus sacīja: “Un, kas atstājis mājas vai brāļus, vai māsas, vai tēvu, vai māti, vai sievu, vai bērnus, vai tīrumus Mana Vārda dēļ, tas saņems daudzkārt vairāk un iemantos mūžīgu dzīvību.” (Mt.19:29) Izmaksas ir lielas, tomēr nepārprotiet: Kristus neprasa nicināt jūsu ģimenes locekļus – lai gan jūs varat nonākt konfliktā ar viņiem. Šeit uzsvars tiek likts uz prioritātēm. Kristus mācekļiem pienākas mīlēt Viņu vairāk nekā radniekus, mantu, darbu vai jebko citu. Nekas nedrīkst aizēnot mūsu mīlestību pret Dievu.

Pētera izvēle sekot Kungam un aicināt līdzī citus apliecina ne tikai viņa mīlestību pret Dievu (Jāņa 21:17), bet arī viņa uzpurēšanos Kristus labā (Ap. d. 5:40,41;

12:4). Par šīs uzpurēšanās augstāko punktu kļuva viņa vēlme tikt piesistam krustā otrādi. Tomēr dzīvē viņam bija arī daudz gaišu brīžu, piemēram, sievas nedalītais atbalsts (1. Kor. 9:5) un iespēja pieredzēt, kā citi vēršas pie Dieva (Ap. d. 2:38,41). Un visam pāri viņa ticību uzturēja mūžīgās dzīvības apsolījums (1. Pētera 1:3-9).

Samarietei pie akas (Jāņa evaņģēlija 4. nodaļā) lēmums sekot Kristum maksāja pārvarēt kaunu un iziet sabiedrībā, kura ar nicinājumu noskatījās uz viņas dzīvesveidu. Piecu bijušo laulību un tagadējās civilaulības dēļ viņa izvairījās no nevajadzīgas tikšanās ar citām sievietēm pie akas. Iespējams, tieši tāpēc viņa viena bija atnākusi smelt ūdeni dienas karstākajā stundā. Taču Jēzum tas bija piemērots brīdis satikt viņu un mainīt viņas dzīvi uz labo pusi. Pēc sarunas ar Glābēju sieviete, kas agrāk bija vairījusies no saviem tautiešiem, ieskrēja pilsētā, sludinot: “Nāciet, tur ir cilvēks, kas man visu pateicis, ko es esmu darījusi! Vai tikai Tas nav Kristus?” (29. pants.)

Sastapšanās ar Kristu atklāja mūžīgo patiesību izsalkušajai dvēselei un ienesa izmaiņas viņas “sejas izteiksmē un visā izskatā”¹⁵. Savu atteikšanos no grēka dzīves

¹⁵ Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 191. lpp. oriģ.

viņai nebija jānožēlo. Viņa kļuva par jaundzimušo Jēzus sekotāju un misionāri. Šīs sievietes atgriešanās pavēra Kristum iespēju kalpot samariešiem (39.-42. pants). Kļūt par mācekli ir dārgi, jo jāatsakās no grēka, tomēr arī izdevīgi, jo grēcnieks tā iegūst attaisnošanu.

Lūkas evaņģēlijā atrodam līdzīgu stāstu – par Caķeja atgriešanos (Lūkas 19). Visi ienāda šo galveno nodokļu iekasētāju, kurš krāpa cilvēkus un iedzīvojās uz savu tautiešu rēķina. Tomēr, izdzirdējis par Jēzu un Viņa brīnumaino spēku, Caķejs devās Viņā klausīties. Jēzus mīlestība pārliecināja Caķeju, kad viņš sēdēja, paslēpies vīģes kokā. Viņu pārņēma sava necienīguma izjūta.

Svētā Gara ietekme pārvērtā viņa dvēseli un lika viņam pārtraukt negodīgo rīcību. Lai gan Caķejam tas maksāja viņa šīs zemes bagātības, viņš ar prieku atvēra sirdi Kristus mīlestībai. Viņa nožēla bija patiesa, un viņa dzīve pilnīgi mainījās. Zaudējot pasaulīgās vērtības, viņš ieguva mieru, ģimeni un mūžību (9. pants). Elena Vaita saka, ka “tieši tad, kad cilvēks pieņem Kristu par savu Glābēju, dvēselē ienāk pestīšana”¹⁶. Vai gan ir kas vērtīgāks par to?

KOPSAVILKUMS

¹⁶ Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 556. lpp. oriģ.

Atrodot apslēpto dārgumu vai vērtīgo pērli, jūs iegūstat to, ko jūsu iekšējā būtība visvairāk vēlas – atjaunotu sirdi, kas kļūst uzticīga Dievam. Tāpēc Salamans atgādina: “Pāri visam, kas jāsarga, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvība!” (Sal. pam. 4:23) Prasītā cena ir pamatota, ņemot vērā pilnvērtīgo dzīvi, ko iegūstat jau šeit – lai arī ar ciešanām Kristus dēļ (Filip. 1:29) –, un dzīvi mūžībā kopā ar Viņu. Nav labāka darījuma par šo. Izvēlieties maksāt – izvēlieties Dievu!

Anna Galeniece ir kapelānu studiju asociētā profesore Endrjūsa universitātē Berienspringsā, ASV Mičiganas štatā. Viņa ir arī Septītās dienas adventistu Teoloģiskā semināra kapelānu studiju centra direktore.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM

5. Kas ir jūsu lielākais dārgums?
6. Kas jums kavē veidot stipras attiecības ar Dievu?
7. Kā jūs varat ļaut, lai Svētais Gars pārveido jūsu dzīvi?
8. Kā jūs vērtējat mācekļa dzīves izmaksas?

Prieks būt māceklim

Dveins Esmonds (Dwain N. Esmond)

Tas bija Pēteris, nekaunīgais, pašpārliecinātais māceklis, kurš uzdeva, iespējams, vienu no labākajiem jautājumiem Svētajos Rakstos. Jēzus tikko bija sarunājies ar kādu bagātu jaunekli, kurš vaicāja: “Mācītāj, ko laba man būs darīt, lai es dabūtu mūžīgu dzīvību?” (Mat. 19:16)

Uzskaitījis baušļus, kas jāievēro, Jēzus norādīja uz kādu dziļāku garīgu problēmu: “Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabagiem; tad tev būs manta debesīs; un tad nāc un staigā Man pakal!” (21. pants.) Savukārt 22. pantā ir ietverta viena no skumjākajām epitāfijām, kāda jebkad rakstīta nedzīvi dzimušam māceklim: “Bet, kad jauneklis dzirdēja šos vārdus, viņš aizgāja noskumis, jo viņam bija daudz mantas.”

Ir vērts rūpīgi izlasīt Elenas Vaitas komentāru par šo liktenīgo lēmumu: “Ja viņš būtu sapratis piedāvātās dāvanas vērtību, viņš nekavējoties kļūtu par vienu no Kristus sekotājiem. Viņš bija cieņījamās jūdu padomes loceklis, un sātans viņu kārdināja ar vilinošām

nākotnes izredzēm. Viņš alka pēc Debesu mantas, bet gribēja saglabāt arī laicīgās priekšrocības, ko sniegtu bagātība. Jauneklis nožēloja šādu apstākļu sakritību, jo ilgojās pēc mūžīgās dzīvības, bet nevēlējās pietiekami daudz upurēties. Mūžīgās dzīvības cena šķita par lielu, un viņš noskumis aizgāja, “jo [...] bija ļoti bagāts.”¹⁷

Kad jaunais tautas vadītājs noskumis atkāpās, Jēzus, pievērsies mācekļiem, teica kaut ko, kas lasītāju šokē arī pēc diviem tūkstošiem gadu: “Patiesi Es jums saku: bagātais grūti ieies Debesu valstībā. Un atkal Es jums saku: vieglāk kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā.” (23., 24. pants.) “Kas tad var tikt pestīts?” mācekļiem aizrāvās elpa (25. pants). Tad arī Pēteris pietvīcis izteica to, ko neviens cits no mācekļiem neuzdrošinājās jautāt: “Redzi, mēs esam visu atstājuši un Tev sekojuši. Kas mums būs par to?” (27. pants.)

¹⁷ Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 520. lpp. oriģ.

KAS MUMS PAR TO BŪS?

Vai mēs Pēteri par tik atklātu jautājumu varam vainot? Jēzus arī pats bieži runāja par mācekļa dzīves izmaksām, piemēram, Mateja evaņģēlijā 16:24, kur Viņš sacīja: “Ja kāds grib Man sekot, tas lai aizliedz sevi, ņem savu krustu un seko Man!” Mēs zinām, ka, kļūstot par mācekli, nāksies maksāt; bet vai ir vērts? Pilnīgi noteikti IR! Mācekļa dzīve – tas ir “process, kurā jūs, pavadot laiku ar Jēzu, sākat līdzināties Jēzum”¹⁸, un tos, kas ļaujas šim procesam, sagaida liels prieks vismaz piecās tālāk uzskaitītās jomās.

Prieks par mērķtiecīgu dzīvi
Mateja evaņģēlijā 16:25 Jēzus izsaka drosmīgu pareģojumu par visiem, kas izvēlas Viņam sekot: “Jo, kas grib izglābt savu dzīvību, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to mantos.” Vai dzīve var būt lielākas bēdas kā nekad neatrast mērķi, kuram esi radīts? Šeit Jēzus apsola, ka visi, kas atdod savu dzīvi, lai kalpotu Viņam, iegūs tai piepildījumu un kļūs par “cilvēku zvejniekiem” (Mat. 4:19). Dzīve ar mērķi ir dzīve ar prieku!

¹⁸ *Discipleship Handbook: A Resource for Seventh-day Adventist Members* (“Mācekļa rokasgrāmata: resurss Septītās dienas adventistu draudzes locekļiem”, Silver Spring, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 2018), p. 3.

PRIEKŠ PAR TO, KA TIEKAM PIENĒMTI BEZ NOSACĪJUMIEM

Es ļoti mīlu savus vecākus – un lielā mērā tāpēc, ka viņi ir gatavi pieņemt un mīlēt mani pat tad, ja nākas manī pievilties. Tomēr, lai cik lieliska nebūtu vecāku mīlestība, Jēzus mīlestība ir pārāka. Viņš paziņoja: “Katrš, ko Tēvs Man dod, nāk pie Manis, un, kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu.” (Jāņa 6:37) Vai esat izjutuši šo lielo prieku, ka Jēzus jūs pieņem tāds, kādi atnākat? Mācekļa dzīve jūs mainīs, bet katru, kas vēlas kļūt par mācekli, Viņš iepriekš bez nosacījumiem pieņem.

PRIEKŠ PAR DRAUDZĪBU AR KRISTU UN DIEVU

Kļūstot par Jēzus mācekļiem, mēs dibinām draudzību ar Visuma Dievu, un no šīs draudzības mums ir liels ieguvums. Jēzus saka: “Es jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nesaprot, ko viņa kungs dara; bet Es jūs esmu saucis par draugiem, tāpēc ka visu, ko Es esmu dzirdējis no Sava Tēva, Es jums esmu darījis zināmu.” (Jāņa 15:15) Kad uzsākam draudzību ar Jēzu, mūsu rīcībā nonāk visa plašā Visuma gudrība un spēks! Šī apziņa sniedz prieku un mieru daudziem rūpju nomocītiem mācekļiem!

PRIEKŠ PAR DZIEDINOŠU ATPŪTU UN ATJAUNOTIEM SPĒKIEM

Pasaulē, kurā valda pandēmijas un citas briesmas, ir vērts staigāt ar Jēzu kaut vai šī viena – dziedāšanas prieka – dēļ. Tieši tagad Viņš mūs aicina: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūt-sirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt!” (Mat. 11:28) Jēzus mums piedāvā Savas gribas jūgu grēka jūga vietā. Viņš apsola: “Jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm, jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.” (29., 30. pants.)

Par šo skaisto solījumu Elena Vaita rakstīja: “Kungs nekad nenovērtē par zemu cilvēkus, ar kuriem Viņš strādā. Kad viņi pakļausies Viņa jūgam, kad viņi atteiksies no cīņas, kas ir bijusi neizdevīga pašiem un Dieva lietai, viņi atradīs mieru un atpūtu. Kad viņi sapratīs savu vājumu, savus trūkumus, tad ar prieku pildīs Dieva gribu.”¹⁹

PRIEKŠ PAR MŪŽĪGO DZĪVĪBU UN VĒL DAUDZ KO VAIRĀK

Jēzus atbildēja uz Pētera jautājumu, un Viņa atbildē ir rodams liels prieks: “Patiesi Es jums saku: jūs, kas Man sekojuši, jaunajā

¹⁹ Elena Vaita izdevumā “Review and Herald” 1900. gada 23. oktobrī.

pasaulē, kad Cilvēka Dēls sēdēs uz Sava godības krēsla, arī sēdēs uz divpadsmit krēsliem un tiesās divpadsmit Israēla ciltis. Un, kas atstājis mājas vai brāļus, vai māsas, vai tēvu, vai māti, vai sievu, vai bērnus, vai tīrumus Mana Vārda dēļ, tas saņems daudzkārt vairāk un iemantos mūžīgu dzīvību.” (Mat. 19:28,29) Drīz pienāks diena, kad visi istie mācekļi valdīs mūžīgi kopā ar Viņu, kurš mūs pārveido Savā līdzībā. Tad mēs priecāsimies “neizsakāmā un apskaidrotā priekā” (1. Pētera 1:8).

Dveins Esmonds ir ordinēts mācītājs, autors un redaktors. Pašlaik viņš strādā par redaktoru Elenas Vaitas mantojuma fondā, kur palīdz sagatavot publicēšanai viņas darbus.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM

1. Kādā ziņā jūs līdzināties bagātajam jauneklim?
2. Vai kādreiz esat kaut ko upurējuši Jēzus labā un rezultātā ieguvuši svētību?
3. Vai pašizliedzība jums sagādā prieku?

OTRĀ SABATA LASĪJUMS

Kas raksturīgs īstam māceklim

Elena Vaita (Ellen G. White)

“Kad cilvēkus apvieno [...] mīlestība, tas pierāda, ka darbojas kaut kas augstāks par cilvēcisko ietekmi.”

“Ar to Mans Tēvs ir godā celts,” sacīja Kristus, “ka jūs nesat daudz augļu.” Caur jums Dievs vēlas atklāt Sava rakstura svētumu, labvēlību un līdzjūtību. Tomēr Pestītājs nepavēl mācekļiem nopūlēties, lai nestu augļus. Viņš piekodina, lai tie paliek Viņā. “Ja jūs paliekat Manī,” Viņš saka, “un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt, ko gribat, – tas jums notiks.” Tieši ar runātā vārda starpniecību Kristus mājo savos sekotājos.

Tā ir tā pati dzīvā vienotība, ko attēlo Viņa miesas ēšana un Viņa asiņu dzeršana. Kristus vārdi ir gars un dzīvība. Uzņemdami tos, jūs uzņemat Vīnogulāja dzīvību. Jūs dzīvojat “no katra vārda, kas iziet no Dieva mutes” (Mat. 4:4). Kristus dzīvība jūsos rada to pašu raksturu, kāds piemīt Viņam. Dzīvodami Kristū, piederdami Kristum, Kristus uzturēti un uzņemdami barības vielas no Kristus, jūs nesīsīt tādus

pašus augļus kā Viņš.

Šajā pēdējā tikšanās reizē ar mācekļiem Kristus sacīja, ka Viņa lielākā vēlēšanās ir, lai tie mīlētu cits citu, kā Viņš tos ir mīlējis. Viņš par to runāja atkal un atkal. “Tā ir Mana pavēle,” Viņš vairākkārt uzsvēra, “lai jūs mīlētu cits citu.” Tas bija arī viens no pirmajiem norādījumiem augšistabā: “Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis.”

Mācekļiem šis bauslis bija jauns, jo tie nebija cits citu mīļējuši, kā Kristus tos mīlēja. Viņš redzēja, ka tajos jāienāk jaunām idejām un jauniem pamudinājumiem, dzīvē tiem jāvadās pēc jauniem principiem. No Viņa dzīves un nāves tiem jāsaņem jauna izpratne par mīlestību. Viņa pašuzpurešanās gaismā bauslis par mīlestību pret tuvāko ieguva jaunu nozīmi. Viss žēlastības darbs ir viena vienīga nepārtraukta mīlestības, pašizliedzības un pašuzpurešanās kalpošana. Katrā Kristus zemes dzīves stundā kā neatturama straume no Viņa iz-

plūda Dieva mīlestība. Visi, kas būs piepildīti ar Viņa Garu, mīlēs tā, kā Viņš mīlēja. Tas pats princips, kas lika rīkoties Kristum, noteiks arī šo ļaunu attieksmi citam pret citu.

MĪLESTĪBA IR PIERĀDĪJUMS

Šī mīlestība ir pierādījums tam, ka viņi ir mācekļi. “No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi,” sacīja Jēzus, “ja jums būs mīlestība savā starpā.” Kad cilvēkus apvieno nevis vara vai savtīgums, bet mīlestība, tas pierāda, ka darbojas kaut kas augstāks par cilvēcisko ietekmi. Kur pastāv tāda vienotība, tur tā ir pierādījums, ka cilvēkā ir atjaunota Dieva līdzība un viņa sirdī iedēstīts jauns dzīves princips. Tas rāda, ka dievišķajai dabai ir spēks pretoties pārdabiskajiem ļaunā spēkiem un ka Dieva žēlastība var uzvarēt egoismu, kas piemīt katra cilvēka sirdij.

Kad šāda mīlestība atklāsies draudzē, tā noteikti izsauks sātana dusmas. Kristus saviem mācekļiem nenosprauda vieglu taku. “Kad pasaule jūs ienīst, ziniet – tā Mani papriekš ir ienīdusi. Ja jūs būtu no pasaules, pasaule mīlētu tos, kas tai pieder. Bet, tā kā jūs neesat no pasaules, bet Es jūs esmu izredzējis no pasaules, tad pasaule jūs ienīst. Atcerieties Manus vārdus, ko Es jums sacīju: kalps nav lielāks par savu kungu. Ja viņi Mani vajājuši, viņi vajās arī jūs. Ja viņi Manus vār-

dus ir turējuši, viņi turēs arī jūsējos. Bet to visu viņi jums darīs Mana vārda dēļ, tāpēc ka viņi nepazīst To, kas Mani sūtījis.” Evaņģēlijs būs jāizplata, nemitīgi cīnoties ar pretestību – briesmās, zaudējumos un ciešanās. Bet tie, kas darīs šo darbu, ies sava Mācītāja pēdās.

SPĒKS PĀRVARĒT SĀTANU

Kristum kā pasaules Pestītājam pastāvīgi bija jāsaduras ar šķietamu neveiksmi. Šķita, ka Viņš, vislielākais žēlastības Vēstnesis mūsu pasaulē, pavisam maz spēj padarīt cilvēces augšupejas un glābšanas labā, kaut arī ļoti ilgojas to panākt. Viņam pretī nemitīgi darbojās sātana ietekme. Bet Kristus neatkāpās un nezaudēja drosmi. Ar pravieša Jesajas starpniecību Viņš saka: “Es velti esmu pūlējies, Es lieki un ne par ko esmu šķiedis savu spēku; tomēr Mana taisnība ir pie tā Kunga un Mana alga Mana Dieva rokās [..].” Kaut Israēls nav sapulcināts, “Es tiešām esmu pagodināts tā Kunga acīs, un Mans Dievs ir Mans stiprums”. Tas ir Kristus, kuram dots šis apsolījums. “Tā saka tas Kungs, Israēla Pestītājs, Viņa Svētais, nicinātai dvēselei, novārtā liktai tautai [..], tā saka tas Kungs [..]: “Es tevi pasargāšu un celšu tevi tautai par derību, lai atjaunotu kārtību zemē, lai ikviens saņemtu savu izpostīto mantas tiesu un lai sacītu

cietumniekiem: Nāciet laukā!, bet tiem, kas sēd tumsā: Nāciet gaismā! [..] Tie neizsalks un neizslāps, tos nespiedīs ne karstums, ne saules svelme, jo viņu Apžēlotājs tos vadīs, tos vedīs pie ūdens avotiem un atspirdzinās.” (Jes. 49:4,5,7-10)

Jēzus stipri paļāvās uz šiem vārdiem un nedeva satanam iespēju gūt panākumus. Kad Viņam vajadzēja spert pēdējos soļus pazemojumu tekā, kad ap Viņa dvēseli savilkās visdziļākās bēdas, Kungs saviem mācekļiem sacīja: “Nāk šis pasaules valdnieks; pār Mani viņš gan ne nīka nespēj.” “Šis pasaules valdnieks ir dabūjis spriedumu.” “Šis pasaules valdnieks tagad tiks izstumts ārā.” (Jāņa 14:30; 16:11; 12:31)

Pravietiskā skatījumā Kristus pārredzēja notikumus, kas norisināsies pēdējās lielās cīņas brīdī. Viņš zināja, ka tad, kad Viņš izsauksies: “Viss piepildīts!”, triumfēs visas Debesis. Viņa auss jau uztvēra tālo mūziku un uzvaras saucienus Debesu pagalmos. Viņš zināja, ka līdz ar to sātana varai tiks iezvanīts gals un Kristus vārds tiks pausts no pasaules pasaulē pa visu plašo Visumu.

Kristus priecājās, ka Savu sekotāju labā varēs darīt vairāk, nekā tie spēja lūgt vai iedomāties. Viņš runāja ar pārliecību, zinādams, ka jau pirms pasaules radīšanas bija pieņemts lēmums, kurš nodrošina

uzvaru. Viņš zināja, ka patiesība, bruņota ar Svētā Gara visvarenību, gūs uzvaru cīņā ar ļaunumu un asinīm slacītais karogs brīvi plīvos pār Viņa sekotājiem. Viņš saprata, ka Viņam uzticīgo mācekļu dzīve līdzināsies Viņa dzīvei – tajā nāks uzvara pēc uzvaras, kas šeit gan par tādām netiks uzskatītas, bet tiks atzītas mūžībā.

TICĪBA KĀ VIŅAM

“To visu Es esmu runājis uz jums,” Viņš sacīja, “lai jums miers būtu Manī. Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!” Kristus nekad nepiedzīvoja neveiksmi, Viņš nekļuva mazdūšīgs, un Viņa sekotājiem jāparāda tikpat izturīga ticība. Tiem jādzīvo, kā Viņš dzīvoja, un jāstrādā, kā Viņš strādāja, tādēļ ka tie paļaujas uz Viņu kā uz lielo darba Vadītāju. Tiem jābūt drosmīgiem, enerģiskiem un izturīgiem. Lai arī ceļu aizsprosto šķietami nepārvarami šķēršļi, Viņa žēlastībā mācekļiem jādodas tikai uz priekšu. Nav jāsūdzas par grūtībām, jo tie ir aicināti grūtības pārvarēt. Tie nekādos apstākļos nedrīkst ļauties izmisumam; tiem vienmēr jāsaģlabā cerība. Ar Savas ne ar ko nesalīdzināmās mīlestības zelta ķēdi Kristus tos ir savienojis ar Dieva troni. Viņš vēlas, lai tiem piederētu vislielākais iespaids, kāds pieejams

plašajā Visumā, – iespajds, kas nāk no neizsikstošā spēka Avota. Tiem jāsaņem spēks atvairīt ļauno, spēks, kuram nevar pretoties ne zeme, ne nāve, ne elle, spēks, kas tos stiprinās uzvarēt, kā uzvarēja Kristus.

Kristus vēlas, lai Viņa draudzē uz zemes tiktu pārstāvēta Debesu kārtība, Debesu pārvaldes forma un dievišķā saskaņa. Tad Viņš būtu pagodināts Savos ļaudīs. Tad Taisnības Saule pasaulei atklātos neaptumšotā spožumā. Kristus draudzei ir piešķīris vispusīgas dāvanas un priekšrocības, lai pretī no Sava atpirtā īpašuma saņemtu slavu un pateicību. Viņš Saviem ļaudīm ir devis spējas un svētības, lai tie atspoguļotu Viņa pilnību. Apveltīta ar Kristus taisnību, draudze ir Viņa dārgumu glabātāja, kurā līdz galam un visā pilnībā jāatklājas Viņa iejūtībai, žēlastībai un mīlestībai. Kristus Savus ļaudīs, skaidros un nevainojamos, uzlūko kā Savas pazemošanās atalgojumu un slavas vainagojumu – Kristus, varenais Pestītājs, no kura nāk visa godība.

Savas pamācības Kristus noslēdza ar iedrošinošiem cerības vārdiem. Dvēseles nastu par mācekļiem Viņš

**VISI, KAS BŪS
PIEPILDĪTI AR VIŅA
GARU, MĪLĒS TĀ,
KĀ VIŅŠ MĪLĒJA.**

izteica lūgšanā. Paceldams acis uz Debesīm, Viņš sacīja: “Tēvs, Mana stunda ir nākusi: apskaidro Savu Dēlu, lai Dēls apskaidro Tevi, itin kā Tu Viņam esi devis varu pār visu miesu, lai Viņš visiem, ko Tu Viņam esi devis, dotu mūžīgo dzīvību. Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.”

Šis ir izvilkums no Elenas Vaitas grāmatas “Laikmetu ilgas” 677.–680. lpp. oriģ. Septītās dienas adventisti tic, ka **Elenas Vaitas** (1827–1915) vairāk nekā 70 gadu ilgajā publiskajā kalpošanā izpaužas bibliskā pravietošanas dāvana.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM

1. Kādu priekšstatu mēs pasaulei radām par Kristus raksturu?
2. Pārrunājiet, ko nozīmē “dzīvot, kā Viņš dzīvoja, un strādāt, kā Viņš strādāja”! Kā Kristus dzīves mērķis ietekmēja to, kā Viņš dzīvoja un strādāja?
3. Kā mēs varam pārvarēt mazdūšību un bailes kārdinājumu priekšā?

LŪGŠANU NEDĒĻAS LASĪJUMI BĒRNIEM

Es iešu

Čārlzs Milss (Charles Mills)

Pa visu pasauli

“Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, kristīdami tās Tēva un Dēla un Svētā Gara Vārdā!” (Mat. 28:19)

Sāra vēroja, kā gar tēta pika-pa logu lēnām virzās transporta plūsma. “Kā to lai izdara?” viņa, pieri saraukusi, prātoja. “Viņu ir tik daudz, bet es – tikai viena maza meitene.”

Tētis atvēra vadītāja puses durvis un viņai blakus uz sēdekļa nometā pilnu iepirkumu maisiņu. Tad iekāpa iekšā un piesprādzējās. “Vai neilgojies pēc dārzenu sautējuma?” Viņa darbā iedegušajā sejā iegaismojās smaidis. “Mamma lūdza, lai veikālā paņemtu labi daudz burkānu, zirņu un brokoļu. Vakariņās sanāks garšīgs sautējums ar svaigi ceptu maizi. Nopirku vēl arī dažus ābolus un banānus desertam.”

Viņš iedarbināja dzinēju un izbrauca uz ielas. Sāra pasmaidīja. “Jā, man garšo sautējums,” viņa klusi teica, tad atkal pievērsās

mašīnām un cilvēkiem, kas slīdēja gar logu.

“Vai tev viss kārtībā?” tētis jautāja, pavērsis skatienu viņas virzienā. “Tik nopietna izskaties. Neesi tik runīga kā parasti.”

Sāra pamāja ar galvu. “Viss kārtībā. Es vienkārši nesaprotu.”

“Ko nesaproti?”

Meitene paskatījās uz tēvu. “Mācītājs pagājušajā sabbatā teica, lai nesam Dieva mīlestību visiem cilvēkiem pasaulē. Atceries? Viņš teica: “Ejiet pa visu pasauli!”” Viņa apstājās. “Bet es esmu tikai viena maza meitene. Es esmu tikai es. Kā lai es eju pa visu pasauli?”

Tētis domīgi pamāja. “Labs jautājums,” viņš noteica. “Pasaule ir diezgan liela vieta ar miljoniem un miljoniem cilvēku. Visi ir aizņemti, braukā šurpu turpu, smagi strādā,

cenšas kaut kā savilkt galus kopā, cīnās ar slimībām, sargā sevi un savas ģimenes no kaitējuma. Kā lai mēs viņiem palīdzam?”

Pēkšņi tētis pieturēja ielas malā. “Tūlīt būšu!” viņš teica. Sāra vēroja, kā viņš no pārtikas somas paņēma ābolu maisu un aizsteidzas pie netālu stāvošā vīrieša, kuram rokā bija plakāts: “Esmu izsalcis. Lūdzu, palīdziet!”

Pēc dažām minūtēm tētis atkal apturēja auto un izlēca ārā. Viņš steidzās pie sievietes ratiņkrēslā, kas gaidīja, lai šķērsotu ielu. Viņš pārvadīja sievieti otrā pusē un pārliecinājās, ka viņa ir drošībā.

Tad viņš pamāja ar roku un uzsmaidīja vīrietim, kurš sēdēja parkā uz soliņa ar skumju izteiksmi sejā. Vīrieša sejai pārslīdēja smaidis.

Kad tētis atgriezās pie pikapa, arī Sāra pasmaidīja. “Labi, labi, es sapratu,” viņa teica. “Pasaule – tie ir cilvēki tepat mums blakus. Es varu palīdzēt kādam tieši aiz sava loga.”

Tētis piekrītoši pamāja. “Un vai zini, ka tā jau arī ir kalpošana mīlestībā?”

Tad tēvs un meita devās mājup, priecīgi sarunājoties par dārzenu sautējumu.

SAGATAVOJĒTIES IZIET PASAULĒ!

Sastādiet sarakstu, kā jūs šonedēļ palīdzēsiet cilvēkiem! Pēc tam ejiet pie viņiem Dieva mīlestībā! Atcerieties, ka neviens labais darbiņš nav pārāk sīks! Viņu pasaulē tas var atstāt milzīgu iespaidu.

Cilvēku zvejnieki

**“Un Viņš uz tiem saka:
“Nāciet Man līdzi, Es
jūs darīšu par cilvēku
zvejniekiem!”” (Mat. 4:19)**

“Es gribu kļūt par Kristus mācekli,” Sāra pie vakariņu galda paziņoja.

Mammai un tētim karotes apstājās pusceļā līdz mutei.

“Labi,” tētis beidzot izteica.

“Jauki,” mamma ar smaidu piebalsoja.

Virtuvi pildot svaigi ceptās maizes un kūpošā dārzeņu sautējuma aromātam, ģimene kopā baudīja vakariņas. Kā mamma, tā tētis zināja: ja meita nāk klajā ar šādu paziņojumu, tad ir daudz par to domājusi un sekos nopietna rīcība.

“Vai Tu tomēr nevarētu to mācekļa dzīvi uzsākt pēc vakariņām?” mamma ieteica. “Citādi sautējums atdzisis.”

Sāra pasmaidīja. “Labi,” viņa piekrita, nokožot vēl vienu lielu kumosu no siltās pilngraudu mai-

zes šķēles. “Bet zini: es nevaru vien nociesties!”

Tētis piemiedza mammai ar aci un pamāja. “Mana meita – Kristus mācekle,” viņš smaidot teica. “Man tas patīk!”

Vēlāk tajā pašā vakarā mamma atrada savu mazo meiteni, gultā saritinājušos, lasām nodaļu no bērnu Bībeles. Vēl tikai pirms dažiem gadiem viņa šos pašus stāstus bija lasījusi Sārai priekšā. Nu meitene jau gāja skolā un lasīja pati.

“Tātad,” mamma teica, apsēdusies uz gultas malas, “ko dara mācekļi?”

“Ai, tas ir tik aizraujoši!” Sāra sajūsmināta stāstīja. “Vispirms viņi uzzina par Jēzu visu, ko vien var, un tad iet un parāda citiem, kāds bija Jēzus.”

“Jā, tiešām izklausās aizraujoši,”

mamma piekrita.

“Un viņi stāsta stāstus no Bībeles, piemēram, šos.” Sāra pacēla grāmatu. “Un palīdz cilvēkiem, kuri baidās un uztraucas. Dažreiz viņi apstaigā mājas, lai pārliecinātos, ka nabagiem ir ēdiens, ko ēst, un slimajiem ir ārsti, kas par viņiem rūpējas. Viņi pat dzied dziesmas par Jēzu. Es zinu vismaz trīs tādas dziesmas.” Meitene apstājās. “Ak, un viņi izdzen ļaunos garus!”

“Ko viņi dara?” Mammai aizrāvās elpa.

“Neuztraucies!” Sāra iesmējās. “Tas nav tik briesmīgi, kā tu iedomājies. Sabatskolā es dzirdēju: kad mēs lūdzam par kādu cilvēku, visi ļaunie gari, kādi tur gadās, viņu steigā pamet. Skolotāja teica, ka lūgšana padzen arī dusmu, skumju un kauna dēmonus. Vareni!”

Māte pastiepa roku un pieskārās meitenes sejai. “Oho! Mana meita mācās no Jēzus! Es domāju, ka Viņš tev palīdzēs ik uz soļa. Viņš ies tev visur līdzi un pamācīs, ko sacīt un darīt. Ar Jēzu mums viss būs labi.”

Sāra pamāja. “Tāpēc jau es pārlasu šo grāmatu. Ja es gribu strādāt kopā ar Viņu, man par savu darba biedru ir jāzina pēc iespējas vairāk.”

SAGATAVOJĪETIES IZIET PASAUĻĒ!

Apdomājiet, kurš ir jūsu mīļākais stāsts par Jēzu. Kādas trīs lietas jūs Viņā novērtējat visaugstāk?

Kādos četros veidos jūs, līdzdalot Jēzus mīlestību citiem, varat līdzināties Viņam?

Viņi mani ienīst

“Kad pasaule jūs ienīst, ziniet, viņa Mani papriekš ir ienīdusi.” (Jāņa 15:18)

Sāra ierāpās pikapā un ar smagu nopūtu atzvēlās sēdeklī. Tētis, labu brīdi viņu nopētījis, maigi ievaicājās: “Kas noticis? Nenokārtoji kontroldarbu? Vai basketbolā jūsu komanda zaudēja? Varbūt kāds tev kaut ko sliktu pateica?”

“Nē, nē un... jā...” Sāra novilka, skatoties ārā pa logu, kur citi audzēkņi steidzās uz skolas autobusu.

“Vai gribi par to parunāt?”

“Es vienkārši gribu būt laba Kristus mācekle.”

“Es zinu.”

“Es vienkārši gribu nest citiem Dieva mīlestību.”

“Es zinu.”

“Tad kā tas nāk: kad pasaku Pēterim, ka kontroldarbā nevajag špikot un ka es viņam palīdzēšu iemācīties reizrēķinu ar deviņi, viņš nošņāc: “Liec mani mierā! Vācies! Man

nevajag tavu palīdzību!” – un tad nosauc mani sliktā vārdā.” Sāra uz brīdi apklusā, tad turpināja: “Viņš mani ienīst. Viņš mani vienkārši ienīst.”

“Jā, tas sāp...” tētis piekrita.

“Un vēl arī citi bērni teica, ka es tikai gribot izrādīties Pētera priekšā ar savām zināšanām. Tagad arī viņi mani ienīst.” Sāra nogrozīja galvu. “Būt par mācekli ir tik grūti...”

Tētis tikmēr jau bija piebraucis pie mājas. “Vai drīkst, es tev pateikšu vienu Bībeles pantu?” viņš jautāja.

“Protams, kāpēc gan ne?” Sāra vienaldzīgi atbildēja.

“Jāņa evaņģēlijs 15:8: “Kad pasaule jūs ienīst, ziniet, viņa Mani papriekš ir ienīdusi.””

Sāra sarauca pieri. “Kurš to ir sacījis?”

“Jēzus.”

“Tiešām?”

“Jā. Un nākamajā pantā Viņš saka: “Ja jūs būtu no pasaules, pasaule mīlētu tos, kas viņai pieder. Bet, tā kā jūs neesat no pasaules, bet Es jūs esmu izredzējis no pasaules, tad pasaule jūs ienīst.” Bija cilvēki, kas Jēzu ienīda, kad Viņš gribēja viņiem palīdzēt.”

“Kāpēc?”

“Nu, daži netic Dieva mīlestībai. Viņi domā, ka tā ir tāda pati kā šīs pasaules mīlestība, kas prasa kaut ko pretī. Viņi domā: ja tu esi laba pret viņiem, tad tev kaut ko no viņiem vajag, un viņiem tas nepatīk.”

“Ai, tas taču ir tik muļķīgi!” Sārai aizrāvās elpa. “Es vienkārši gribēju palīdzēt Pēterim, lai viņš var nokārtot kontroldarbu un neiekuļas nepatīkšanās.”

“Redzi, tu viņam parādīji Jēzus mīlestību. Jēzus rūpējās par citiem vienkārši tāpēc, ka mīlēja viņus un gribēja, lai viņi dara, kā ir pareizi. Bet ir cilvēki, kas negrib darīt, kā ir pareizi, tāpēc viņi atraidīja Jēzu. Un ienīda Viņu.”

Sāra aizvēra acis. “Es vēl tik maz zinu, kā tas ir – būt māceklim.”

“Nē,” tētis iebilda, “man šķiet, Dievs tevi jau brīnišķīgi māca. Viņš palīdz tev augt un nobriest raksturā. Pateiksimies Viņam par to!”

Un viņi tā darīja.

SAGATAVOJĒTIES IZIET PASAULĒ!

Vai jūs vēlaties kļūt labāki mācekļi? Vai esat gatavi, ka Jēzus jūs māca līdzīgi kā Sāru? Savās atbildēs esiet godīgi!

Pasaules gaisma

**“Jūs esat pasaules gaišums;
pilsēta, kas stāv kalnā, nevar
būt apslēpta.” (Mat. 5:14)**

“Kāpēc tu nesadusmojies?”

Pacēlusī acis no dabaszinību grāmatas, Sāra ieraudzīja līdzās stāvam klasesbiedru Džastinu Vilkoksu. Viņa seja bija sviedriem noplūdusi, un tumšie, viļņotie mati – vēja sajaukti. “Ko tu teici?” viņa pārjautāja.

“Kad Terijs sacīja, ka tu viņam iesiti pa roku, kaut gan tu to nebiji darījusi, un kad skolotāja, neko nenošaidrojot, vienkārši lika tev nākt iekšā un līdz starpbrīža beigām sēdēt klasē, kā tu varēji izturēt un nesadusmoties?”

Sāra atspieda muguru pret krēsla atzveltni. “Es jautāju mammai, kāpēc Terijs tik slikti izturas pret mani. Viņa sacīja: viņš dusmojas tāpēc, ka viņam ir aizgājis tētis – un, iespējams, vairs neatnāks atpakaļ. Viņam pašam ir grūti, tāpēc viņš

dara pāri citiem. Viņam droši vien gribas, lai viņš nav vienīgais tāds, kam ir grūti.”

Džastins sarauca pieri. “Tātad tu ļāvies, lai tev nodara pāri, – vienkārši tāpēc, ka negribēji sagādāt problēmas puikam, kurš tev nodarīja pāri?”

Sāra nenoteikti paraustīja plecus. “Kaut kā tā,” viņa teica.

“Tev tiešām vajadzēja viņu iedunkāt,” Džastins aizrādīja. “Galu galā, viņš jau tāpat bija pateicis, ka tu to esi darījusi.”

Sāra iesmējās. “Mācekļi tā nerīkojas.”

“Mācekļi? Kādi mācekļi? Par ko tu runā?” Džastins nevarēja saprast.

“Baznīcā es mācījos, ka mums jābūt Jēzus mācekļiem. Un būt māceklim – tas nozīmē vispirms padomāt par otru, pat ja viņš tevi

apmelo. Terijs ir noskumis un nikns uz visu pasauli, tāpēc es viņu nevainoju. Ja es sāktu strīdēties vai pierādīt skolotājam, ka viņš ir vainīgs, viņš tikai justos vēl sliktāk. To es negribu.”

Džastins nogrozīja galvu un devās uz durvīm. “Tu gan esi dīvaina,” viņš aizejot uzsauca Sārai. “Lai nu tev izdodas tā mācekļa dzīve!”

Sāra iesmējās. “Paldies, Džastin! Tieši to man vajag.”

Pēc pāris minūtēm Sāra atkal sajuta, ka kāds stāv līdzās, un, pavērusies augšup, ieraudzīja Terija seju. “Piedod,” zēns sacīja. “Es izstāstīju skolotājam, ka es tas biju, un viņa teica, lai nāku iekšā un nokaunos. Viņa teica, ka tu vari nākt laukā, ja vēlies.”

Sāra brītiņu padomāja, tad negaidīti ievaicājās: “Ko tu zini par Mēnesi?”

Terijs nesaprata. “Par Mēnesi?”

“Jā. Es lasīju par Mēnesi, bet nesaprotu, kā tas var izraisīt paisumu un bēgumu. Tu dabaszinībās taču visu tik labi saproti! Vai vari man paskaidrot?”

Terijs plati pasmaidīja. “Mēness man patīk,” viņš sajūsmināti sacīja un nosēdās Sārai līdzās. “Redzi, pastāv tāda lieta, ko sauc par *gravitāciju*.”

Kamēr pārējie klasesbiedri ārā skraidīja un spēlējās, bēdīgais zēns, no kura bija aizgājis tēvs, un Kris-

tus mācekļi kopīgi apsprieda Saules sistēmas noslēpumus.

SAGATAVOJĪETIES IZIET PASAULĒ!

Kā, jūsuprāt, Jēzus māceklim būtu jārikojas šādās situācijās:

- 1) klasē ierodas jauns audzēknis;
- 2) netālu dzīvojošs klasesbiedrs ir saslīmī un nespēj izsekot līdzī mācībām;
- 3) starpbrīdī kāds jūs apsaukā sliktā vārdā.

Mīlestības skola

“No jūsu mutes lai nenāk neviens nekrietns vārds, bet tikai krietnas runas, kas draudzi ceļ un nes svētību klausītājiem!” (Ef. 4:29)

Mācītājs Millers pacēla acis no datora, lai paraudzītos uz apmeklētāju, kurš stāvēja kabineta durvīs. “Ā, sveika, Sāra!” viņš izsaucās. “Kāds vējš tevi atpūts uz baznīcu otrdienā?”

Sāra nometa somu zemē un ar nopūtu ieslīga lielajā ādas krēslā pie loga. “Vai ir tāda skola, kur mācās Kristus mācekļi?” viņa vaicāja. “Man vismaz vienu kursu vajadzētu tādā iziet.”

“Kādu?”

“Kā kļūt labākai māceklei. Dažkārt man pavisam labi sanāk. Bet citreiz galīgi viss sajūk. Jēzus laikam būs manī pievilies.”

“Ā,” mācītājs Millers saprotoši pamāja. “Izklausās, ka tev ir vajadzīga Mīlestības skola.”

“Kāda?”

“Mīlestības. To apmeklē visi mācekļi.”

Sāra krēslā paliecās uz priekšu. “Kur tā ir?”

“Nu, tā var būt draudzē, sabbat-skolā vai mājās. Man ir gadījies Mīlestības skolu apmeklēt pat cietumā.”

“Cietumā?” Sāra izdvesa. “Es nesaprotu...”

Mācītājs plati smaidīja. “Mīlestības skola nav vieta. Tā ir attieksme. Mācekļiem sirdī ir daudz mīlestības, un viņi vienmēr meklē ceļus, kā šo mīlestību lietot. Viņi vēlas pēc iespējas labāk kalpot savai ģimenei, draugiem, klasesbiedriem, savai valstij.”

“Tā?” Sāra jautāja. “Un ko viņi tajā skolā dara?”

“Mācās Biblii, mācās cits no cita, attīsta savus talantus, lai vēl plašāk dalītos Dieva mīlestībā – zini, kā dziesminieks, kas spēlē ģitāru un dzied, vai mākslinieks, kas glezno

brīnišķīgas ainas. Es, piemēram, internetā pasūtu iedrošinošas grāmatas un dodu tās lasīt ieslodzītajiem. Viņi to novērtē.

Redzi visvairāk par Dieva mīlestību mēs uzzinām tad, kad paši tajā *dalāmies*. Ja mācāmies un attīstām talantus, mēs savu darbu spējam izpildīt arvien labāk. Bet, ja kādreiz kaut kas nesanāk vai pat galīgi viss sajūk, tad Jēzus labprāt nāk palīgā un atrisina problēmas.”

“Tad sanāk,” Sāra domīgi piebilda, “ka Jēzus nekad neapjūk. Viņš tikai nodomā: “Paskat, šim māceklim vajadzīgs papildus mīlestības kurss!””

“Precīzi!” atsaucās mācītājs Vilsons. “Tāpēc došu tev šādu padomu: pavadi vairāk laika starp cilvēkiem, sniedz iedrošinājuma vārdus sociālajos tīklos, aktīvi piedalies draudzes kalpošanā un attīsti savus talantus! To visu ietver Mīlestības skolas apmeklējums.”

Sāra ar platu smaidu devās uz durvīm. “Paldies jums, mācītāj!” viņa sauca. “Es jau šodien iestāšos Mīlestības skolā!”

Mācītājs pamāja. “Satiksimies klasē!”

SAGATAVOJĒTIES IZIET PASAULĒ!

Šeit ir jūsu mājasdarbi Mīlestības skolā. Apvelciet ar aplīti tos, ko vēlaties izpildīt jau šajā nedēļā:

katru dienu izlasiet vienu nodaļu no evaņģēlijiem (Mateja, Marka, Lūkas vai Jāņa);

pavadiet stundu dienā Dieva radītajā dabā, lūdzot, lai Viņš parāda jums kaut ko neticamu;

izkopiet kādu no saviem talantiem, līdz gūstat panākumus, un tad lietojiet to, lai dalītos Dieva mīlestībā ar citiem!

Rētas

**“Turpmāk lai neviens man nedara raizes! Jo es nesu Jēzus rētas savā miesā.”
(Gal. 6:17)**

“Kas tas?” Sāra pajautāja, apsēdusies līdzās vectēvam uz dīvāna. Istabas pretējā pusē kurējās kamīns, metot spožus gaismas starus pāri paklājam.

“Ā, tu domā šo siko rētu?” vectēvs atsaucās, taustīdams kreiso augšdelmu, uz kuru norādīja Sāra. “Es to dabūju, kad dienēju policijā. Kādam nepatika, ka es mēģinu viņu atturēt no nozieguma izdarīšanas, tāpēc viņš mani sašāva.”

Meitene sarāvās. “Vai tas sāpēja?”
“Jā. Stipri.”

“Un kas notika ar to šāvēju?”

“Viņš tika cietumā.”

“Tev nu gan bija liels prieks par to!”

Vectēvs lēnām nogrozīja galvu. “Īsti gan ne. Man bija žēl, ka nespēju palīdzēt viņam uzsākt labāku dzīvi.”

“Bet viņš taču, vectētiņ, tevi sašāva! Sašāva! Un tev palika rēta kā atgādinājums uz visu mūžu!”

“Nu, jā, viņš šāva. Bet es labāk dzīvoju brīvībā ar rētu nekā cietumā bez rētas. Vai tad tu nedomā tāpat?”

Sāra lēnām pamāja. “Kāpēc vispār ļauni cilvēki dara pāri labajiem? Kāpēc taista rētas?”

Vectēvs sarauca pieri. “Man šķiet, ļaunie apbrīno labos,” viņš sacīja. “Varbūt pat ir greizsirdīgi uz labajiem. Varbūt domā pie sevis: “Uz viņa fona es izskatos tik slikts... Tāpēc es nodarīšu viņam pāri, lai arī viņā rodas ļaunums pret mani. Tad es nebūšu vienīgais ļaunais.””

“Jēzum arī ir rētas,” Sāra klusībā sacīja. “Mācītājs draudzē stāsta, ka rētas rokās un sānos Viņam ir no tā, ka ļauni ļaudis piesita Viņu

krustā. Pienāks diena, kad es tās redzēšu.”

“Jā, es zinu,” vectēvs bēdīgi piebil- da. “Arī apustuli Pāvilu vairākkārt pātagoja par to, ka Viņš sludina Jēzus mīlestību. Viņam uz muguras bija daudz rētu.”

“Vai viņš tad pārtrauca sludināt?”

“Ak, nē! Viņš sludināja vēl vairāk – un daudzās citās vietās. Vēlāk viņš rakstīja: “Manā miesā ir rētas. Tās rāda, ka es piederu Kristum Jēzum.” Viņš nekaunējās no tām. Rētas bija pierādījums, ka viņš ir īsts māceklis.”

“Es arī cenšos būt Jēzus mācekle,” Sāra domīgi piebil- da.

“Zinu,” vectēvs turpināja. “Dažkārt kāds, kam nepatīk, ko tu saki vai sludini, dziedī vai raksti, var nodarīt tev pāri. Citu cilvēku ļaunā rīcība vai vārdi atstāj mācekļa sirdī rētas. Bet īsts māceklis zina: gūtās rētas apliecina, ka viņš ir nesis pasaulei Dieva mīlestību.”

“Man ir tik žēl, ka tevi sašāva, vectētiņ!” Sāra sacīja.

“Tā ir cena, kādu reizēm nākas maksāt par to, ka esi policists.”

SAGATAVOJĒTIES IZIET PASAULĒ!

Apvelciet ar aplīti to, ko jūs labāk izvēlētos! (Nemiet vērā, ka viena vai otra izvēle var nozīmēt, ka apkār- tējie jūs apsmies, liks jums šķēršļus vai centīsies ar vārdiem un rīcību jūs ievainot.)

dzīvi, kas pilna sātana
ļaudarībām,

vai dzīvi, kas pilna
Dieva svētībām

mūžīgu dzīvi ar
Jēzu Debesīs

vai īsu dzīvi
uz šīs zemes

vainas un
kauna apziņu

vai skaidru sirdsapziņu
un drošu cerību

Atsaukšanās aicinājumam

“Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr; es vēleiz teikšu, priecājieties!” (Filip. 4:4)

Mācītājs Millers smaidot noskattījās uz draudzi un vairākas reizes atkārtoja: “Vai šeit nav kāds, kurš vēlētos nodot savu dzīvi Jēzum? Kāds, kurš vēlētos piecelties un sacīt: “Es gribu būt Kristus māceklis un sekot Viņam visur, kur vien Viņš ietu!”?”

Mācītāja vārdiem atbalsojoties dievkalpojumu zālē, Sāra kopā ar vecākiem sēdēja vienā no pirmajām solu rindām. Viņa jutās laimīga, ka pirms daudziem mēnešiem jau ir atsaukusies šim aicinājumam. Viņa bija izvēlējusies kļūt par Jēzus mācekli, un, kaut arī viss ne vienmēr gāja viegli, viņa zināja, ka tas ir bijis pareizs lēmums.

Kopš brīža, kad viņa bija piecēlusies un sacījusi: “Es gribu būt Jēzus mācekle!”, viņas dzīvē ienāca jauni izaicinājumi un jaunas iespējas.

Sāra pat uzrunāja vairākus klasesbiedrus, aicinot piedalīties īpašās draudzes sanāksmēs, kur programmā bija daudz mūzikas un jauku stāstu. Daži no uzrunātajiem pieņēma ielūgumu un ar prieku klausījās mācītāja Millera sludināšanā un draudzes locekļu priekšnesumos. Jaunajiem apmeklētājiem īpaši patika marimbaspēlētājs un sieviete, kas dziedāja havajiešu ģitāras pavadījumā.

Daži no klasesbiedriem kopā ar vecākiem turpināja apmeklēt draudzi līdz pat šim brīdim un tagad sēdēja viņai līdzās, klausoties ērģeļu spēlē, kamēr mācītājs Millers atkārtoja aicinājumu.

Piepeši Sāra izdzirdēja, ka, kādam pieceļoties, nočikst sols – tas pats, uz kura sēdēja viņa. Viņa pavērās augšup, lai redzētu, kurš tas ir, un

viņai aizžņaudzās elpa. Tas bija Terijs – zēns, kurš skolā viņai bija sagādājis tik daudz nepatīkamu brīžu. Viņš Sāru bija apmelojis, apsmējis, pazemojis. Laika gaitā gan viņš bija kļuvis nedaudz draudzīgāks, tomēr sāpes par viņa agrāko rīcību nekur nebija zudušas.

Nu viņš stāvēja visas ļaužu pilnās zāles priekšā un sacīja: “Es vēlos būt Jēzus māceklis! Es gribu savu dzīvi nodot Viņam!”

Atsaucoties mācītāja Millera aicinājumam, piecēlās vēl daži, bet Sāra tos pat nemanīja. Viņa saprata, ka Jēzus ir lietojis viņu, lai aizskartu kāda cita cilvēkbērņa sirdi. Vēl nekad savā negarajā mūžā viņa nebija jutusies tik priecīga un laimīga.

Kamēr mācītājs aizlūdza par tiem, kas bija piecēlušies, Sāra juta acīs sakāpjam asaras. Kopš viņa atsaucās Jēzus aicinājumam, bija mainījusies visa viņas dzīve, un viņa vairs pat nespēja iedomāties, ka varētu būt citādi. Vienalga, ko nākotne nesīs, viņa nepārtrauks dalīties Dieva mīlestībā ar katru, ko sastaps. Viņa vienmēr paliks Jēzus mācekle.

Kad mācītājs noslēdza lūgšanu, pār Sāras lūpām izlauzās īpaši liksms “Āmen!”

SAGATAVOJĪETIES IZIET PASAULĒ!

Vai jūs vēlētos būt Jēzus māceklis? Vienkārši lūdziet ik ritu šo lūgšanu:

“Dārgais Jēzu, es vēlos būt Tavs māceklis! Māci mani un vadi soli pa soli! Es piederu Tev. Āmen!”

Nekad nav par vēlu

“Jūsu kalpošanas lielākais prieks, augstākais sasniegums un spožums ir vienmēr ar dzirdīgu ausi uz klausīt Skolotāja aicinājumu un sacīt: “Še es esmu, sūti mani!””

(Elena Vaita “Izmeklētas vēstis”,
2. grāmata, 168. lpp. oriģ.)

Elena Vaita miegā nemierīgi grozījās. Sapnis šķita tik reāls. Viņa redzēja savu dēlu Edsonu kopā ar jauniešiem. Viņi šlakstījās pludmales seklaļā ūdenī, smējās, vārdu sakot, jutās jautri un bija tā aizrāvušies, ka pat nepamanīja, ka pakāpeniski attālinās no krasta.

Okeāna viļņi cēlas augstāki un augstāki un bez skaņas traucās jauniešu grupiņas virzienā, lai tur sašķīstu ar varenu rēkoņu. Elenai satraukumā aizrāvās elpa. “Bēdziet! Bēdziet!” viņa sauca, mēģinot pārkliegt vēju un viļņu rēkoņu. “Jūs ieraus dziļumā!”

Elena zināja: atplūstot lielie viļņi var aizraut sev līdzī bezrūpīgos jauniešus. Viņi nespēs turēties pretī un

nosliks. Tad viņa izdzirdēja Edsona baiļu kļiedzienu – un pamodās. Vēl labu brīdi neatstājās drebuļi.

Bet viņas dēls jau sen vairs nebija jaunieša vecumā. Viņam bija 43 gadi, un dzīvoja viņš tālu no mājām. Dzīves gājums viņam nebija ievirzījies spožs, viņš bija pieļāvis daudz kļūdu un bieži melojis. Elenai vairākkārt bija pat nācies maksāt drošības naudu, lai atbrīvotu viņu no cietuma.

Edsona tēvs bija miris. Tāpat divi viņa brāļi. Viņš bija pret visu, par ko stāvēja māte, un bieži viņai to atgādināja.

Tai pašā dienā Elena uzrakstīja viņam vēstuli, kurā pārstāstīja sapani. “Zemūdens straume, kas drau-

dēja tevi ieraut dziļumā, simbolizē sātana varu un tavu paša ietiepīgo tieksmi pēc neatkarības,” Elena rakstīja un mudināja viņu nodot savu dzīvi Dievam.

Tad notika kaut kas apbrīnojams: Edsons viņai noticēja! Viņš sacīja sev: “Es neesmu uz pareizā ceļa un šādi nenokļūšu Debesīs. Man jāmainās!”

Un viņš patiešām mainījās! Pēc nopietnām lūgšanām viņš uzsāka nebijušu kalpošanu. Viņš sagādāja nelielu tvaikonīti, kuru nosauca “Rīta Zvaigzne”, un devās ar to kuģojumā uz Dienvidu štatiem pa vareno Misisipi upi. Uz klāja viņš iekārtoja baznīcu un skolu afroamerikāņu ļaudīm un līdzdalīja viņiem evaņģēliju. Viņš palīdzēja nodibināt 15 skolas, izdevniecību un sanatoriju – un to visu tikai melnādaino amerikāņu vajadzībām.

Edsona Vaita dzīvesstāsts sniedz mums divas nozīmīgas mācības. Pirmkārt, tas ir iedrošinājums vecākiem nekad nezaudēt cerību, ka bērni atgriezīsies pie Dieva. Otrkārt, tas ir apliecinājums, ka nekad nav par vēlu kļūt par Jēzus mācekli. Lūk, arī Edsons galu galā ielaida Jēzu savā sirdī un bija gatavs uz klausīt Glābēja vārdus: “Ejiet pa visu pasauli un līdzdaliet Manu mīlestību!” “Es iešu!” Edsons ar prieku sacīja. “Es iešu.” Tā dara mācekļi.

SAGATAVOJĪETIES IZIET PASAULĒ!

Vai esat gatavi kļūt par Jēzus mācekļiem un iziet pasaulē ar Viņa vēsti? Lūdzot Dievu, apsveriet šādas idejas:

kā brīvprātīgajiem palīdzēt vietējā zupas virtuvē, papildinot maltītes ar Kristus laipnību;

vākt līdzekļus ADRAs darbībai; iepriecināt mācītāju, piedāvājot viņam palīdzību draudzē;

rakstīt iedrošinošas e-pasta vēstules ļaudīm, kas saskaras ar problēmām.